

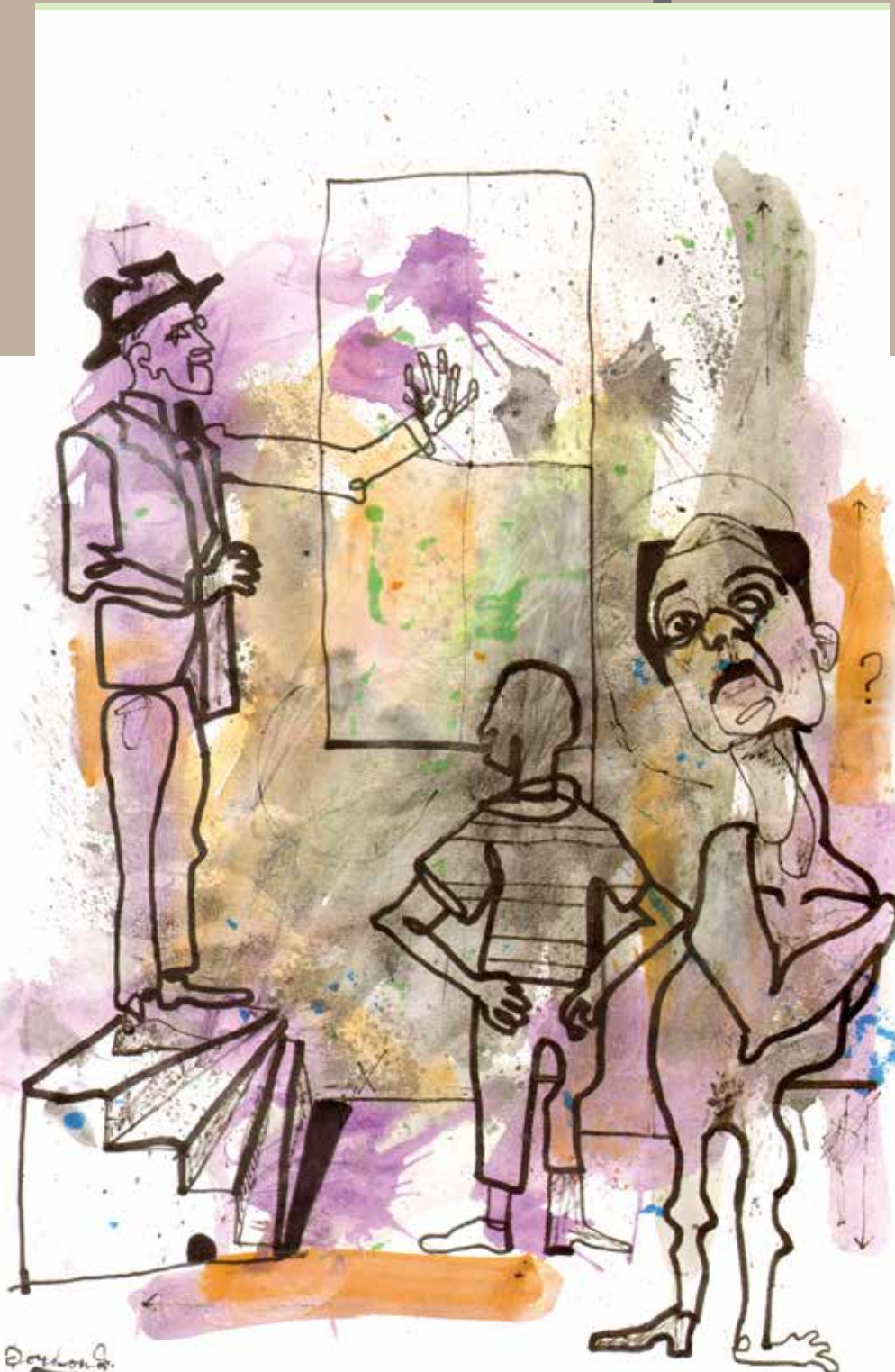
Zlatni presek

број 04 | година 04 | март 2015.

ISSN 2334-7910

ШКОЛА ЗА ДИЗАЈН

Ново лице
школе

Укључи се!

Линије и слова

Здраво, ја сам...

Свет дизајна,
уметности,
архитектуре

Алумни Школе
за дизајн

Посете,
путописи

Свет културе

ЗЛАТНИ ПРЕСЕК

Школа за дизајн, Београд

ISSN 2334-7910

9 772334 791008

ШКОЛА ЗА ДИЗАЈН SCHOOL OF DESIGN

А Г Р Т М

Крупањска бр. 3, 11000 Београд,
www.dizajnerska.edu.rs, didizajn@eunet.rs

Уводна реч

Најсрдачније честитке уредници и редакцији на награди. И прошли број Златног пресека награђен је републичком наградом за школске часописе. Својеврсни феномен школског магазина који се са публиком сусрео свега три пута до сада и за сва три издања добио признање највишег ранга у својој категорији обавезује све нас да истрајемо у намери.

Неизмерно задовољство и понос због признања свакако обавезују. Надам се превазилажењу свих изазова са којима се суочавамо на путу до читалаца.

Наду да ће започето тек доживети пун процват свакако ми даје ненаметљива, али бескомпромисна и упорна у стилу и начину вођења Златног пресека главна уредница проф. Весна Прцовић и изузетна у ликовној обради проф. Тијане Динић. Естетика нашег часописа свакако је нешто што, нескромно могу да кажем, превазилази стандарде школских магазина, а наша издања приближава циљу коме тежимо. У почетку замишљен више естетски, напорима уреднице часопис добија и другу димензију, информативну, едукативну и пружа прилику не малом броју литерарно надарених ученика да своја прва новинарска искуства стекну кроз школску редакцију.

Уз најбоље жеље свим сарадницима у креирању Златног пресека, драги читаоци представљам вам нови број.

Medaluna

Идејни креатор и уредник:
проф. социологије Весна Прцовић

Редакција

Анастасија Павић II-т
Катарина Ђирић II-т
Тамара Станковић III-лт
Мартина Кољеншић III-лт
Ана Митровић IV-г
Ана Симић IV-ид

Сарадници

Стефан Гајић III-ид
Марија Вуковић III-лт
Александра Ђукић III-лт
Нађа Стевановић III-лт
Јована Субашић III-лт
Урош Ранковић IV-а
Јелисавета Рапаић IV-т
Ана Томић IV-г
Миљана Митровић IV-т

Бојана Ранковић IV-г (2013/14)
Исидора Ристевски IV-ид (2013/14)
Недељко Тица IV-ид (2013/14)
Јована Беговић IV-лт (2013/14)
Ивана Куцина IV-лт (2013/14)
Сара Милојевић IV-лт (2013/14)
Дуња Ђорломановић IV-лт (2013/14)
Нина Панић IV-т (2013/14)
Марија Милеуснић IV-т (2013/14)

Јелена Медаковић
Милена Ристић
Валентина Секуловић Кашански
Марија Попивода
Војислав Субота
Весна Прцовић
Горан Рецепи
Ранка Хрваћанин

Илустрације за насловну страну
Гордон Бергер

Назив часописа

Никола Нешић, (IV-ид, 2012/13)

Графичко обликовање

Тијана Динић

Обрада фотографија

Марија Попивода

Рецензент

Деана Стаменковић

Штампа:

Издања часописа доступна су на сајту школе (www.dizajnerska.edu.rs), где се можете информисати и о припремној настави за Школу за дизајн.

Текстуалне прилоге слати у електронском облику у програму Microsoft Office Word (верзија 2000, 2003, 2007), у фонту Times New Roman, у латиничном писму. Величина фонта треба да буде 12 pt, у прореду 1.5. Користити формат стране A4. Користити Serbian (Serbian Cyrillic) тастатуру, односно употребљавати све словне знакове које употребљавамо у српском језику (нпр. ш, ђ, ч, ђ, ж). Не користити дељење речи на слоге на крају реда. Користити знаке навода карактеристичне за српски језик, тако што ћете за језик документа користити Serbian опцију, што можете подесити у доњем левом углу (у Word-у).

Слике треба да буду у резолуцији од 300 dpi, у TIF формату, у СМУК-у, величине до 20 MB

Адреса: Редакција Златни пресек

Крупњска 3, Београд

Телефон: 011 2665 130

E-mail: zlatnipresek50@gmail.com

Реч уреднице

Након вишемесечних припрема и напорног рада задовољство нам је да ученицима, пре свега, али и широј јавности представимо нови број часописа који се као и до сада бави свим активностима и аспектима школског живота.

Циљ нам је да промовишемо рад ученика, њихова постигнућа, да кроз креативан избор и приступ темама јачамо компетенције ученика и унапређујемо све видове комуникације.

И овај пут смо успели да заинтересујемо велики број ученика и укључимо их у креирање часописа. Као и увек били смо отворени за све заинтересоване који су желели да део својих интересовања, истраживања, активности представе у часопису.

И даље ћемо се трудити да будемо актуелни, занимљиви у бирању тема и садржаја, али и свеобухватни у представљању одсека. Желели бисмо и да имамо још више радова ученика из општеобразовних предмета.

До следећег броја размишљајте како бисте се баш ви представили у часопису Златни пресек! Или бисте можда више волели да будете део тима часописа?

Ми вас чекамо.

Весна Прцовић

Vesna Preovic

Ново лице
школе

Укључи се!

Здраво, ја сам...

Линије и слова

Свет дизајна,
уметности,
архитектуре

Посете,
путописи

Алумни
Школе за дизајн

Свет културе

Садржај:

01 Уводна реч

02 Реч уреднице

Ново лице школе

04 Ново лице школе

Укључи се!

06 Ивани Кучини додељена Ањина награда

10 Ива Шибалић – ђак генерације

14 Међународна радионица Design playground –
Дизајн игралиште

16 Декодирате

18 Награда Дубравко Милановић
за најбољу скулптуру

19 Летње школе програмирања за
средњошколце

20 Осавремењавање наставе у Школи за дизајн

21 Квиз из области опште културе одржан на дан
обележавања школске славе Светог Саве

22 Изложба матурских радова

24 Сликом до помоћи

25 Школа за дизајн на
Фестивалу креативности Интернест

26 Сарадња Школе са Културним центром
Београда

27 Збирка песама Очекивања

Здраво, ја сам...

28 Представљамо Јовану Беговић

30 Недељко Тица

32 Исидора Ристовски

34 О нашем месту

36 Сара Милојевић

Линије и слова

38 Ликовни и литерарни радови ученика Школе
за дизајн

Свет дизајна, уметности, архитектуре

47 Орнаменти у модерној уметности

48 Живот и дело Миодрага Миће Поповића

50 Уметност рачунице

Посете, путописи

51 Моје латино лето

52 Незаборавно путовање у Беч

54 Ајфелова кула – настајање једног Светског чуда

56 Изложба Хенрија Мура у Београду

57 Сикстинска Мадона:

Алумни Школе за дизајн

58 Иван и Никола Гајић

60 Тамари и Мирославу награда
Red Dot Design Award

Свет културе

62 Полица са књигама Мартине Кољеншић

63 Тамара Станковић вас води у позориште

Ново лице школе

Где смо оно беше стали прошли пут?
Да, да... Промене, промене...

У претходном временском периоду наша школа је одлучила да иде још даље у корак са временом и технологијом, људи моји добили смо Wi-Fi!

Иако шифру нисмо званично добили, него смо је вешто сами проклјували, неизмерно смо захвални на овој иновацији, и то богами не само ми ученици, него и професори и остатак школског колектива, као и добар део комшилука.

Добили смо и електронску таблу, коју, истина, још увек нико не користи, јер нико не зна како, али има времена, млади смо, научићемо ми и то.

Изглед атељеа и кабинета почео је полако да се прилагођава естетским стандардима које би наша школа требало да представља од свог оснивања, у преводу-окречени су атељеи и у већ репрезентативној „тројци“ је постављен нови под.

Кантина која је још прошли пут превазишла сва наша очекивања, наставља да нас одушевљава свим променама које је у стању да истрпи. Уместо обичног пецива на које смо већ навикли, добили смо нешто популарнија и модернија тзв. *Мини џани* пецива, уз која су у комплету дошла и три стола са сунцобранима, који су нам дати на располагање.

Ових дана ходнике наше школе красе (радови, као и обично) матурски радови прошлогодишњих матураната.

Нико од нас није сигуран како су ти радови преживели до сад... Али нека то остане мистерија.

Подједнако је важан и спољашњи изглед школе, чији је најлепши део школско двориште, тачније башта, поготово руже које наш домар Неша неуморно и свакодневно негује.

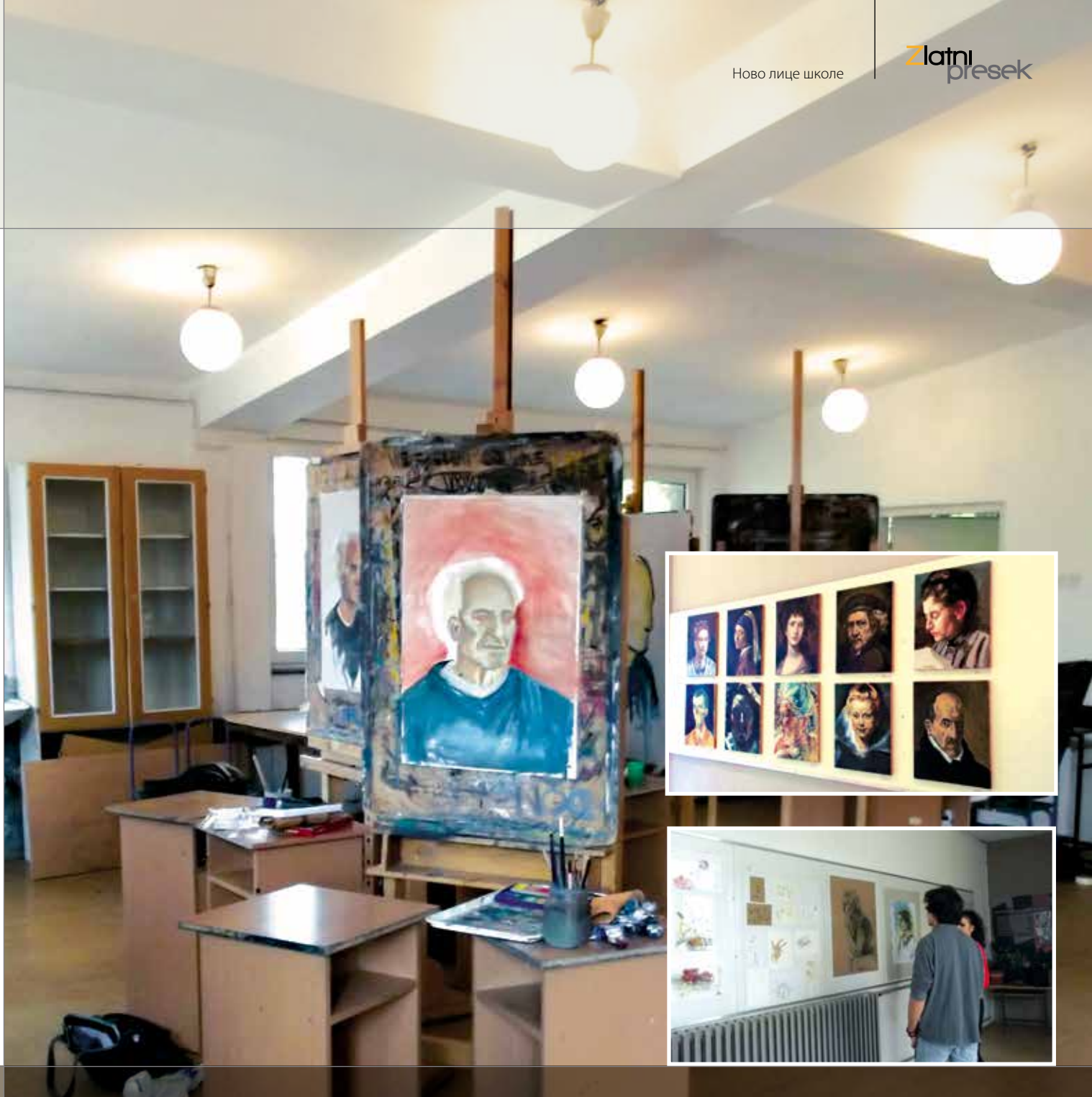
Није на одмет да поменемо и похвалимо, а и да се захвалимо нашем школском парламенту и његовим члановима, који су непоколебљиви у својој намери да сваког четвртка имају напорне и дуготрајне састанке (цео један велики одмор, еј!) на којима се залажу за унапређивање функционисања школе.

И за крај једна не тако позитивна промена, затворена је школска књижара, па мислим људи, стварно, где ћемо сад да купујемо креп-траку?

У најави су још многобројне друге промене у школи, али да бисте сазнали које су то промене у питању и какво ће лице школа у будућности имати, морате да сачекате следећи број нашег часописа.

Текст: Тамара Станковић III-лт

Ивани Куцини додељена *Ањина наџрада*

Текст:

Дуња Ђорломановић
(IV-лт, 2013/14)

Радови:

Ивана Куцина

Добитница 22. по реду, престижне *Ањине наџраде* је Ивана Куцина, ученица образовног профила ликовни техничар. На својим радовима она потенцира благу сведеност и лепоту композиције. Инспирисана обојеном светлошћу која у различита доба дана одаје другачији утисак, она објашњава природу помоћу суптилних флека, меких и танких линија и благих сенки. У складу са њеним темпераментом обрађају нам се и њени радови, тихо и ненаметљиво, али одлучно. На Иваниним портретима узбуђује нас емоција тренутка, јер она спретно уочава оно што осећа особа коју портретише и то нам приказује без превеликог трагања и предумишљаја. Боје су јој лазурне и нежне, оне се преплићу, стапају и формирају блиставе, слободно сликане призоре, увек у вези са нечим дубоким и унутрашњим, искреним и њој важним. Цртежи су у исто време приземни и лебде, јер су изражајна средства којима се служи лагана попут мреже и тешка и питка попут сумрака. Поетичност Иваниних дела видљива је у

истраживању витких стабала кроз различите медије: она су једанпут разиграна и расцветала, а други пут сетна, али спокојна и достојанствена у својој туги. Видео рад у коме проучава исту тематику је упечатљив; он свечаним свечаним кретањем приказује мистична и мирољубива места која се вечито њишу, трепере и групна игра стабала и лишћа нас изазива и може да растужи или умири, омађија и дубоко дирне. Чини се да из њених радова допире једва чујна шумска музика и да нас дозива карактеристичним зовом који наводи да размишљамо о једино важним осећањима и сврси. Ивана својим бићем непрестано показује чиме се води даровит уметник, у исто време самоуверен, одлучан, свестан, али још важније мудар, пажљив и скроман. Оно што њена дела чини толико искреним и нежним је неукаљана љубав, упечатљива и гласна, и продукти те неизмерне љубави су неисцрпна инспирација, спокојство и срећа које нас често подсети на духовност, задовољство и исконску суштину.

Ива Шибалић – ђак генерације

Наставничко веће Школе за дизајн пројектовало је Иву Шибалић ученицу четвртог разреда са одсека текстила за ђака генерације за школску 2013/2014 годину. Ива се квалификовала својом бојањем биографијом која обухвата стручна усавршавања, изложбе, похвале, награде, врхунска постигнућа у спорту, волонтерски и хуманитарни рад. Издвојићемо само део њених постигнућа и активности.

Текст и селекција радова:
Милена Ристић

Изложбе:

Завршне колективне изложбе Дечијег Културног Центра, Београд, 2003-2011

Изабрани сувенир за манифестацију *Радост Европе* који је подељен свим учесницима, 2004.

Презентација радова на фестивалу младих у Соренту, Италија, 2010.

Групна изложба „Занимљива геометрија“, Културни центар Београда, 2012.

Групна изложба „Значи зелено 2“, Дечији културни центар „Мајдан“, 2013.

Групна изложба „Значи зелено 2“ Културни центар Рех, 2013.

Групна изложба учесника уметничких радионица, Културног центра Београда, 2013.

Групна изложба „Лутке“, Дечји павиљон, 58. Сајам књига, 2013.

Групна изложба „Лутке“ Дечја библиотека отека Змај, Хиландрска 7, 2013.

Групна изложба „Лутке“ Библиотека града Београда, Кнез Михаилова 54, 2014.

Просторна инсталација „Декодираније“, Мај месец математике, Кнез Михаилова 5, 2014.

Страни језици:

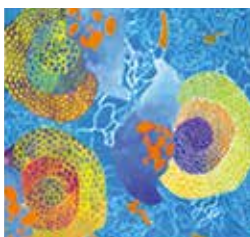
Robertson School Of English, Београд, 2000-2011.

Passparto, (школа француског језика), Београд, 2005-2014

Dean Close College, Cheltenham, UK, 2010.

Woodbery University, LA, USA, 2011.

Oxford, UK, 2012.

Идејно решење за одевну
тканину
(горе)

Идејна решења и
пројекат за дечју тканину
(лево)

Остале активности:

Асистент организатора на манифестацији *Радост Европе*, Београд, 2010-2014

Учесник у пројекту „Балетска представа“, са децом ометеном у развоју, КЦ Вук Караџић, 2010.

Члан ђачке компаније „Уни дизајн“, на Републичком такмичењу достигнућа младих, 2011.

Семинар о медијацији, општина Савски венац, Београд, 2011.

Семинар на тему Европска Унија, Школа за дизајн, Београд, 2011.

Волонтер на манифестацији „Отварање ЕУ“ Информативног центра у Београду, Дом Омладине, 2011.

Учесник размене ученика уметничких школа, Београд / Трст, 2012/2013

Школа за таленте Комерцијалне банке, 2012-2013

Учесник пројекта стварања Мреже уметничких школа Централноевропске иницијативе, 2012.

Учесник пројекта и хуманитарне акције „Значи зелено“, 2012.

Учесник пројекта и хуманитарне акције „Значи зелено 2“, 2013.

Учесник пројекта „Занимљива геометрија“, Школа за дизајн, Културни центар Београд, 2013.

Учесник у радионици израде лутки према причи „Предај се“ Лене Олмарк, 58. Сајам књига, штанд Еуник-а, 2013.

Учесник у радионици „Декодираније“, Школа за дизајн и Центар за промоцију науке, 2014. ►

Председница Ученичког парламента
за школску 2013/2014, Школа за дизајн,
Београд

Један од оснивача Уније парламената
средњих школа, Савски венац, 2013.

Учесник СВУРФ-а, 2012.

Волонтер Центра за промоцију науке,
2013.

Члан Београдског парламента сред-
њих школа, 2013/2014

Учесник Belgrade international model
UN, 2014.

Члан маркетиншког тима стреличар-
ског клуба „Elite Archery“, 2014.

Члан организационог тима и учесник
дебатског такмичења „Борба речи“, 2014.

Сарадник редакције школског часо-
писа „Златни пресек“, 2013/2014.

Члан стреличарског клуба „Прави
пут“, Београд, 2010 – 2013.

Члан стреличарског клуба „Elite arc-
hery“, Београда од 2013.

Награде и дипломе:

Diplome d'etudes en langue Francaise
DELFI b1, Republique Francaise, Minister de
l'education nationale, 2010.

Прва награда за рад „Кад сам срећан“
на СВУРФ-у, 2012.

Друга награда на градском такмиче-
њу у дебати, 2014.

Бронзана медаља у стреличарству на
Централноевропском купу у Београду,
2014.

Златна медаља у стреличарству на
Централноевропском купу у Загребу, 2014.

Матурски рад
Тема: Леон Бакст
Сликана свила

Матурски рад
Тема: Леон Бакст
Штампа, печат

Матурски рад
Тема: Леон Бакст
Идејна решења за сликану свилу

Матурски рад
Тема: Леон Бакст
Модна колекција

Међународна радионица
Design playground – Дизајн и пралишће

Настављајући традицију, ученици са образовног профила индустријског дизајна и ентеријера „Школе за дизајн“, представили су своје радове у оквиру међународне радионице „Design playground – Дизајн игралиште“ која је трајала од 3. до 6. марта, завршно са свечаним отварањем изложбе у Музеју примењених уметности 7. марта. Циљ радионице је да, пре свега, ученици буду присутни током целог процеса производње, од идејних скица до израде, као и да се упознају са другачијим начином размишљања својих вршњака који су ван оквира свакодневице. Ово је, такође, била прва прилика да своју идеју доведу до реализације. Конкуренцију, али пре свега сараднике и

будуће колеге, чинили су ученици средњих уметничких школа из Бугарске и Италије, као и ученици Техничке школе из Београда „Дрво арт“. Ове године тема је била стона лампа, а први пут се, поред дрвета, уводи и нови материјал **раувисио**. Све лампе направљене су у радионицама школе „Дрво арт“, преданим радом ученика, уз помоћ професора праксе. Тим наше школе чинили су Исидора Ристовски (73 Lamp), Ана Павловић (Tower) и Недељко Тица (Lambda), вођени професором Војиславом Суботом. Све три лампе изведене су врло успешно, и биле запажене на изложби, а Ана Павловић изабрана је за победника такмичења по избору професора и ученика.

Текст: Исидора Ристовски (IV-ид, 2013/14)

Фотографије: Војислав Субота

Декодирање

Текст: Миљана Митровић, IV-т

Фотографије: ученици и професори са Образовног профила текстил

У сарадњи са Центром за промоцију науке, од 5. до 12. маја 2014, поводом манифестације **Мај месец мајемашике**, организована је радионица у којој су учествовали ученици образовног профила **Техничар дизајна текстила**, Школе за дизајн. Учествовали су ученици II разреда – Јана Живковић, Магдалена Гашић, Ксенија Ерјевац, Емилија Стојков, Милица Милутиновић, Катарина Шарановић, Милица Наставески; III разреда – Јелисавета Врачарић, Катарина Крајновић, Александра Митић, Миљана Митровић, Ивана Петковић, Јелисавета Рапаић и IV разреда – Ива Шибалић.

Кроз радионичарски тимски рад креирали смо просторну инсталацију инспирисану **Зубуном**, традиционалним одевним предметом балканских народа из периода 19. и прве половине 20. Специфичност рада била је употреба типки са рачунарских тастатура у изради дезена инспирираним геометријским облицима, орнаментима и келтским чворовима.

Радионица је почела уводним предавањем наставнице Милене Ристић у

оквиру ког смо се информисали о појмовима као што су ументничка инсталација, дигитално доба, код, декодирање, али и стекли додатна знања о уметности преплетних орнамената – келтских чворова, тамилских цртежа...

У наставку је следила практична вежба цртања келтских чворова применом методе огледалских кривих, израда идејних решења и припрема материјала за израду 3Д модела.

Заједничким радом и идејама је успешно урађен задатак у коме смо у оквиру креативног истраживања примењивали и своја знања из математике.

Радови настали током радионице **ДЕКОДИРАЊЕ** су били део изложбе **ОБЛИК ЖИВОТА** приказане у оквиру манифестације **Мај месец мајемашике 2014.** у организацији *Центра за промоцију науке* у простору *Робне куће Београд*, у Кнез Михаиловој 5.

Организација и реализација радионице и изложбе: Милена Ристић, Мирослава Лазаревић Петровић, Марина Скрињик Ђорић и Зорица Пејчић.

Фотографија: Горан Реџепи

Награда Дубравко Милановић за најбољу скулптуру

Текст:
Јелена Медаковић

Награда *Дубравко Милановић* за најбољу скулптуру, установљена је у част вајара и дугогодишњег професора Школе за дизајн.

Проф. Дубравко Милановић, и сам добитник бројних награда за свој рад, оставио је дубок траг на генерације младих уметника.

Несебичан и посвећен педагог, непосредан и искрен човек, био је велика подршка многим. Са жељом да име проф. Милановића остане подстицај будућим

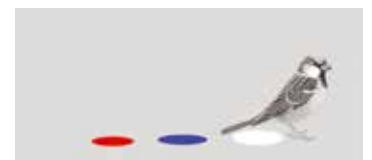
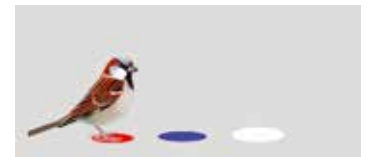
генерацијама његова породица и колеге 2013. године додељују прву награду њему у част. Награда се састоји од дипломе и медаље са ликом проф. Дубравка Милановића (идејно решење медаље реализовано у бронзи, урадила је Снежана Симонковић, студент III године вајарског одсека ФПУ у Београду).

2014. године награду за најбољу скулптуру су добили ученици IV-а и III-лт, за групни рад – Аналитичко вајање (релеф – техника каменина).

Летње школе програмирања за средњошколце

Висока школа за информационе технологије ITS и две компаније - LINK group и ComTrade су организовали бесплатне летње школе програмирања и дизајна за средњошколце. Летњу школу дизајна су похађали и ученици наше школе образовног профила **Техничар дизајна џексџи-ла, Ликовни техничар и Техничар индустријског дизајна** - Миљана Митровић, Тамара Хасичевић, Бојана Крушчић, Кристина Мишковић, Ана Симић, Милена Станимировић. У модерно опремљеном простору смо се упознали са појмовима Stop Motion, Frame by frame, Timeline, синемаграфија и научили да правимо GIF анимације у Photoshop-у. Ишли смо у обилазак ComTrade-а и склопили нова пријатељства са ученицима других школа. Последњег дана смо презентовали наше анимације. Било је много различитих идеја и све су биле занимљиве (трејлер за Алису у земљи чуда, реклама за Air Serbia, врабац који при скоку мења боју...). Сарадња средњих школа нашег профила са овом необичном комбинацијом компаније и образовне установе је резултирала новим знањем и лепим искуством.

Осавремењавање наставе у Школи за дизајн

Захваљујући подршци коју је Теленор фондација пружила пројекту под називом „Дигитална разгледница“ ученици Школе за дизајн из Београда добили су прилику да се упознају са новим рачунарским технологијама, неопходним за њихово даље образовање и унапређење.

Донацијом средстава за куповину 20 рачунара, као и донацијом Теленор интернета, Теленор фондација подржала је идеју да се од неискоришћеног простора направи дигитални кабинет са најсавременијим рачунарима и рачунарским програмима, у коме је за дигиталну обраду фотографије обучено 200 ученика.

У склопу пројекта, ученици трећег разреда Школе за дизајн одабрали су значајна места у граду и представили их својим колегама у Мрежи уметничких школа Централне европске иницијативе. Ученици су фотографисали одабрана места, фотографије

Текст и фотографије:
Весна Прцовић

графички обрадили и накнадно ће уз осмишљене слогане послати на адресе младих уметника у Европи. За узврат, од својих колега, добиће фотографије одабраних локација из градова у којима живе.

Пројекат „Дигитална разгледница“ подржала је и Туристичка организација Београда, а његова даља реализација подразумева ширење мреже корисника и задатке интегрисане у план и програм наставних предмета на графичком дизајну, фотографији, вишемедијској уметности и рачунарским техникама.

Комплетан графички материјал припрема се за путујућу изложбу у Трсту, Линцу, Будимпешти, Загребу, Љубљани, Цетињу, Кошицама, Сенти и Београду, а дигиталне разгледнице послужиле су као идејно решење за израду сувенира који се могу купити у Инфо центрима Туристичке организације Београда.

Квиз из области опште културе одржан на дан обележавања школске славе Светог Саве

Био је то један од занимљивијих и лепше организованих дана у школи. Водила сам квиз општег знања који је после дуго година приређен поводом Дана школе. Заинтересованост ученика је била изузетна. То је обећавало добру атмосферу и забаву. Питања су била разнолика. Била је то шанса да ученици покажу знање, али и да освоје вредне награде. Ми, који смо пратили цео догађај могли смо да закључимо доста о интересовањима учесника. Било је ту навијања, професори су дошли да гледају и бодре своје ученике. Пожелела сам да се и ја нађем у некој екипи, јер ме понела такмичарска атмосфера. Интересантно је било када је наставница математике Душанка Цвијан поставила ученицима математичку загонетку. Ученици су се одлично сналазили, а симпатичне су биле шале које су добацивали једни другима, уколико не би знали тачан одговор.

За мене је све ово било веома пријатно искуство. Нисам очекивала да ће бити овако велика заинтересованост, а и да ће ученици показати сасвим солидно знање.

Мислим да нам недостаје више едукативних програма, који би били занимљиви, попут овог. Надам се да ће бити организовано још неформалних дружења и ван школских слава.

Текст:

Јелисавета Рапаић, IV т

Фотографије:

Смиљка Коцић

Текст: Весна Прцовић
Фотографије: Ранка Хрваћанин

Изложба матурских радова

Изложба матурских радова ученика наше школе после дугог низа година приређена је у просторијама школе. Били смо сведоци трансформисања школског простора у музејски. Пуно посла за наставнике, али и значајно искуство за ученике који су учествовали у креирању изложбе. На крају су сви били задовољни. Сваки одсек се потрудио да изложи најбоље радове и тако скрене пажњу на себе. Мада школа током целе године подсећа на музеј, ово је ипак била посебно занимљива поставка. Била је то и прилика да ученици млађих разреда још боље упознају поједине одсеке и њихове активности. А то је и била намера организатора изложбе. Приближити матурске радове ученика онима који још можда не знају чиме ће све бавити у старијим разредима. Једно је сигурно, била је ово веома добра изложба матурских радова, која је својим квалитетним радовима привукла пажњу великог броја родитеља, ученика, као и медија.

Сликом до помоћи

Текст:
Весна Прцовић

Фотографије:
Урош Ранковић IV-а

Хуманитарна изложба *Сликом до помоћи* отворена је 20. 10. 2014. године у Кући краља Петра I на Сењаку у организацији Међународног волонтерског центра и уз подршку општине Савски венац.

Поред старијих, у организацији изложбе, поставци и донирању учествовала су и деца из ликовне радионице ДКЦ Мајдан, ученици основних школа, Школе за дизајн и студенти уметничких факултета. Прикупљено је око 200 радова.

Изложбу је свечано отворио председник општине Савски венац Душан Даничић. У музичком делу програма учествовали су Живојин Велимировић, виолина и Ладисав Мезеи, чело.

Од наших ученика излагали су:

Невена Остојић, Павле Ђурђић, Давид Радоњић, Давид Ђуровић, Марија Вукотић, Гордана Којадиновић, Ена Јевтић, Тамара Хасичевић, Анђела Веркић, Тамара Томић, Кристина Марјановић, Теодора Николић, Кристина Петров, Петар Алексић, Александар Обућина, Љубица Грубић, Деа Ђаковац, Тамара Станковић, Александра Благојевић, Снежана Тодоровић, Наташа Глишовић, Кристина Радовановић, Гордон Бергер, Милица Миладиновић, Анђела Бајагић, Ђурђија Матић, Ана Симић IV-ид, Ана Симић II-ид, Ана Томић, Теодора Павковић, као и бивши ученици школе Дуња Ђорломановић, Ивана Куцина, Ксенија Ђук, Богдан Пађен, Димитрије Продић, Сара Милојевић

итд. Аутор плаката и захвалнице је Ана Митровић, а као волонтер на поставци је учествовао и Вукашин Милићевић.

Изложба је била отворена до 30. октобра. У недељу, 26. октобра за посетиоце је била организована радионица Интервенција на текстилу коју су водили и ученици наше школе.

Прикупљеним средствима од продаје слика подржавају се најугроженија деца, лица са инвалидитетом и старији суграђани са општине Савски венац. Аутори продатих слика могли су учествовати у подели помоћи.

Школа за дизајн на Фестивалу креативности *Интернес*

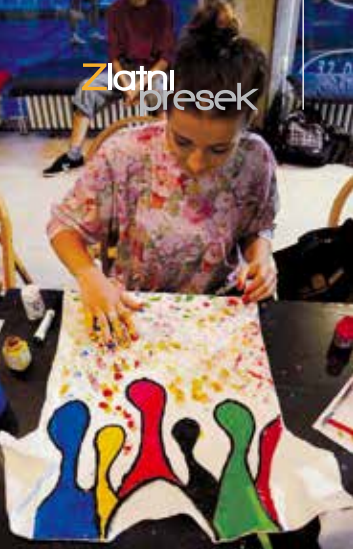
Школа за дизајн је учествовала на петом Фестивалу креативности, одржаном 2. и 3. јуна 2014. године. Интернест тим наше школе радио је на мултимедијалном проширењу књиге Жака Касара – „Случај Камиј Клодел“ за који је добио награду за најбољи истраживачки рад. Креативни ђачки тимови из 22 средње школе су у Дому омладине представили своје радове настале у разноврсним медијима. Сваки тим је медијски проширио одабрану тему из области историје, психологије, студија медија и културе одабравши по једну књигу. Тим XIII београдске гимназије поново је освојио прво место, за рад заснован на роману „У потрази за јунаком“, Михаела Мартенса. Друго место припало је тиму Гимназије „Душан Васиљев“ из Кикинде за медијско проширење књиге „Психологија зла“ Сајмона Барон-Коена, док је треће место освојио креативни тим Гимназије „Вук Караџић“.

У оквиру пројекта, у Школи за дизајн је за све ученике одржано и предавање др Сање Домазет, на тему: „Камиј Клодел – позив на стваралаштво“. Тим наше школе чинили су ученице треће године: Јована Матић, Милица Настевски и Милица Милутиновић, и ученици четврте године: Ана Симић и Урош Ранковић и менторке тима Марина Скрињић Шкорић и Кристина Кнежевић. Камиј Клодел је вајарка која је стварала под сенком великог вајара Огиста Родена, у време импресионизма. На састаницима, који су се одвијали у просторијама школе чланови тима водили су дуге дискусије на задату тему. У сарадњи са професорима историје уметности, психологије и вајарства одржано је низ дискусија и предавања везаних за тему трагичне судбине уметнице. Поред основног истраживања везаног за књигу Жака Касара тим се бавио и детаљним истраживањем живота и стваралаштва српских вајарки од 19. века до данас. Резултат тог истраживања

је зборник радова српских вајарки, представљен кроз виртуелну платформу. Интерес тим Школе за дизајн, учешћем на петом „Фестивалу креативности“ утемељио је односе са Дечијем културним центром Мајдан, Међугенерациским волонтерским центром Савски венац, Културним центром Београда и Музејом савремене уметности Војводине. Желимо нашим ученицима још више успеха на следећем фестивалу креативности.

Текст и избор фотографија:
Урош Ранковић IV-а

Сарадња Школе са Културним центром Београда

Културни центар Београда, као мултидисциплинарна установа културе, отворила је своја врата заинтересованим ученицима наше школе. КЦБ тим је група студената и ученика која делује у склопу програма Културног центра Београда и оформљен је 2013. године, у сарадњи са едукаторком КЦБ-а Аном Недељковић.

Желећи да оповргну критику да су пасивна генерација, чланови Тима држе радионице својим вршњацима и кроз вршњачку едукацију анализирају савремену уметност. Поред тога што прате и коментаришу догађаје у КЦБ-у, они представљају савремену уметност из своје перспективе.

У оквиру сарадње ове две установе организовано је неколико радионица у оквиру актуелних изложби у Културном центру, којима су често присуствовали и

сами уметници. На тај начин наши ученици су имали прилику да се упознају са савременим ствараоцима.

Радионицу „Издвоји и обоји” водили су ученици Милица Ђоковић III-г и Урош Ранковић III-а.

Гомилање одеће, производа и трошење новца поклекли су пред бољим коришћењем онога што је већ наше. Резултати су и више него одлични јер је шопингманија уступила место креативности која рађа уникате. Полазници радионице на „КЦБ плажи” били су упознати са техником сликања, цртања, шарања варикином или шкрабања на неком од текстилних материјала. Ученици су једноставним и креативним интервенцијама на мајицама, панталонама, капама и осталим деловима одеће и обуће правили уникате.

Текст и фотографије:
Урош Ранковић IV-а

Илустрације:
Илија Пантелић
Дуња Ђорломановић
Вера Здравковић
(IV-лт, 2013/14)

Текст:
проф. Валентина Секуловић

Збирка песама Очекивања

У оквиру предмета рачунарска графика, ученици одељења IV-лт су реализовали занимљив пројекат. Један од задатака на овом предмету је био упознавање са начином илустровања, од скица изведених ручно, до њихове дигиталне обраде у Photoshopу. На предлог проф. Марије Попиводе, ученици: Небојша Адамовић, Јована Беговић, Татјана Гаца, Тамара Ђорђевић, Вера Здравковић, Никола Јанковић, Јована Конатар, Драгољуб Лазаревић, Марина Максимовић, Дијана Марковић, Марија Марковић, Страхиња Миленковић, Сара Милојевић, Немања Милошевић, Нина Остојић, Милица Опалић, Илија Пантелић, Јелена Раденковић, Огњен Стешевић, Невена Танасковић, Петар Тасић и Дуња Ђорломановић су илустровали песме Дуње Ђорломановић. Ученицима је на основу њихових

афинитета додељена по једна песма коју су илустровали, а касније, су сви радови финализовани спајањем у специфичну збирку песама. Рад на пројекту је био интересантан, јер су ученици кроз нова сазнања о употреби Photoshopа створили књигу која ће остати успомена на њихово четворогодишње дружење. Збирка је названа „Очекивања“, по једној од песама која говори о оптимистичним очекивањима људи о будућности амбициозног, младог човека који страхује, да оно у шта су убеђени његови ближњи, неће спровести како доликује.

„Ово је збирка песама једне младе песникиње, али и дело здружених снага једне необичне генерације ученика који својим радовима инспирисаним поезијом доказују да у свет одраслих ступају са оправдано великим очекивањима“.

Представљамо Јовану Беговић

Текст и селекција радова:
Марија Попивоца

Јована Беговић је завршила нашу школу, на Образовном профилу ликовни техничар, 2014. године. Данас је успешан студент Факултета примењених уметности – Одсек за анимацију. Јована је свакако ученица која заслужује посебну пажњу због свог изузетног талента, ангажовања као и низа добијених награда за своје радове.

У току 2013. и 2014. године Јована је успела да освоји низ награда на конкурсима, а учествовала је и у свим важним школским пројектима.

Учествовала је 2013. године у реализацији мозаика постављеног у Монци поводом обележавања 700 година од Миланског едикта.

Исте године добила је и похвалу за Land art пројекат на петом Беокулис фестивалу,

као и трећу награду на конкурс за каиш стрип у Дечијем културном центру.

У току 2014 године, Јована је освојила трећу награду на шестом Беокулис фестивалу за дигиталну графику, као и похвалу за матурски рад „Небо у кутији“ (кратки анимирани филм) који се може видети и на сајту школе.

Најновији успех је остварила на конкурс Gold Hat Publishing, на којем је њен дизајн прихваћен за илустрацију корица књига „Costumes“ и „Treasure Hunt“.

И то није све. Јована је освојила друго место на недавно одржаној Палилулској олимпијади културе за рад „Небо у кутији“ који је њен матурски рад.

Честитамо Јовани на овим изузетним наградама и желимо јој успешан наставак школовања

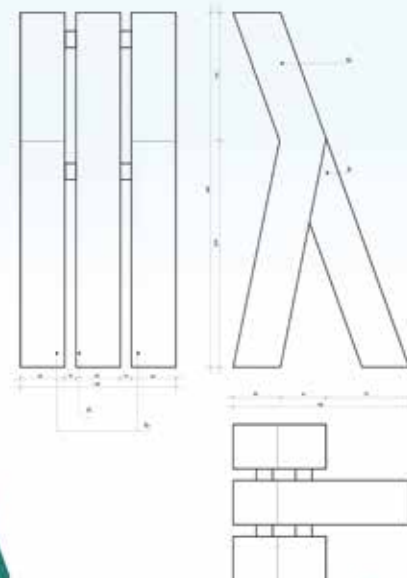
Моја склоност према уметности и креативности је била примећена од 6-те године мог живота, од када сам почео да идем на креативну радионицу у месту у којем живим. За Школу за дизајн сам чуо од професорке која држи ту радионицу која ме је такође поред родитеља и пријатеља подржавала да упишем ову школу. Смер индустријски дизајн, поред графике, највише ме је заинтересовао због свеобухватности тог смера, због рада на компјутеру у ком сам већ имао богато предзнање и због самог реализовања пројекта у радионицама. Због уложеног труда у организовање сопственог времена успео сам да постигнем одличан успех у све четири године школовања и да учествујем у ваншколским активностима. Поред постигнутог успеха у школи успео сам и да стекнем пријатеље, добре другаре, да упознам много добрих људи што од ученика исто толико и од професора. Увек ћу се радо сећати сваког тренутка мог школовања. Поред тога што се бавим индустријским дизајном, приватно се активно бавим спортом. Са школским тимом у одбојци сам освојио сребну медаљу у општинском такмичењу, а и истакао сам се и у осталим деловима физичког васпитања. Поред спорта бавим се и музиком, монтажом, писањем колико ми време дозвољава. Волим да се бавим различитим стварима и проналазим се у доста послова. Волим све видове уметности, и за себе сматрам да сам свестран, што је, по мом мишљењу, веома важно за успех у дизајну и даљем напредовању као и у усавршавању личности. После завршене средње школе планирам да упишем Факултет примењених уметности, смер индустријски дизајн.

Текст и радови:

Недељко Тица (IV-ид 2013/14)

Недељко Тица

TRANSPARENTNA PLASTIKA

TIPL

LED TRAKA

GLAVNI ELEMENT

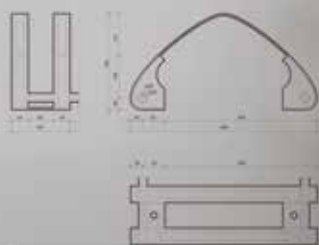
SPOREDNI ELEMENT

R. 1:2

STONA LAMPA

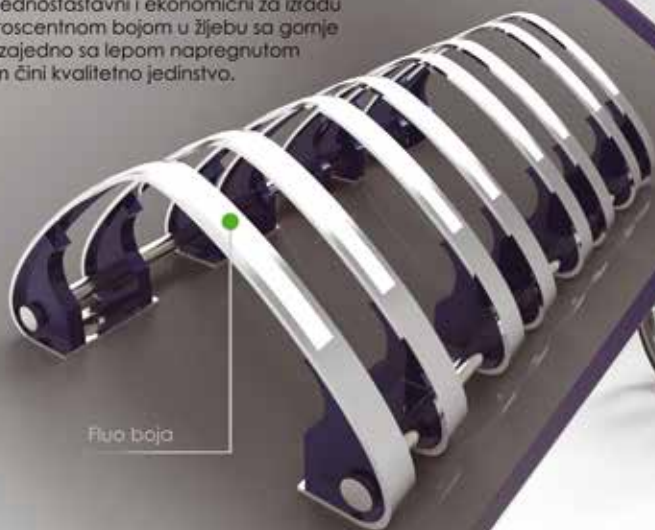
LAMBDA LAMP

NEDELJKO TICA

Inovativan parking za bicikle napravljen od profilisanih elemenata koji su jednostavni i ekonomični za izradu sa fluorescentnom bojom u žljebu sa gornje strane zajedno sa lepo napregnutom formom čini kvalitetno jedinstvo.

Elementi mogu biti povezani također i napregnutim spojem koji sa određenim brojem elemenata stvaraju pravilan krug radi adaptacije u prostoru.

Fluo boja

Za prostore koji su adaptirani za bicikle, u elemente ugrađeno je svetlo koje se aktivira senzorom na spojnici.

Svetlo aktivirano senzorom

Nedeljko Tica

bicycle rack

Исидора Ристовски

Мотивационо писмо за Ањину награду

Текст и радови:
Исидора Ристовски
(IV-ид, 2013/14)

Мотивација и инспирација су две јако битне ствари које нас воде ка циљу, које покрећу особу изнутра да се труди, напредује, и да са лакоћом ради ствари које је чине срећним. Баш ту врсту мотивације представља ми Ањина награда, али не само као врста формалног признања, већ као признање које носи име ученице која је поседовала изванредне и посебне квалитете. Управо зато бих била поносна и јако волела да се награди мој труд и рад за ове 4 године, и на неки начин потврди моја велика пожртвованост и љубав према уметности, што би ме још више мотивисало за даљи рад и на академији, и животу уопште. Као ученица смера за индустријски дизајн и ентеријер, сматрам да је мој смер обухватио и задовољио више сегмената као што су осећај за простор,

ликовни осећај, графички приказ првобитне идеје, па све до израде макета, дакле од оних прецизних и техничких радова, па до слободних ликовних. Јако ми је драго и срећна сам што се крај средњошколског школовања обележава доделом баш овакве награде, јер тада не само сто постајемо свеснији себе и свог рада, већ смо у могућности да сагледамо сопствени рад свих ових година и на неки начин будемо награђени, јер када смо мотивисани, и када нам је нешто значајно и важно, ми смо у стању да урадимо много више него што можемо да замислимо.

Надам се да ће награда да настави да се додељује ђацима Школе за дизајн и да их подстиче на што већи рад и труд и даје мотивацију, као једну од највећих покретача сваке особе која жели да напредује.

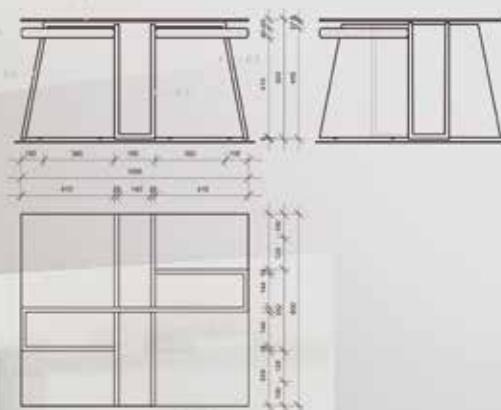

KLUB STO SA HOKLICAMA

MATERIJALI I BOJENA REŠENJA

DIZAJN JE OBOGAĆEN KOMBINACIJOM 4 VRSTE MATERIJALA : DRVO, METAL, STAKLO I KOŽA. METALNI DEO OSLOMCA JE NAPRAVLJEN OD HROMIRANE CEVI, DOK JE DRUGI DEO OD DRVETA. PROIZVODI SE U TRI VRSTE DRVETA, PRILAGOĐAVAJUĆI SE RAZLIČITIM TIPOVIMA ENTERIJERA.

FUNKCIONALNOSTI STOLA DOPRINOSU DVE HOKLICE ZA SEDENJE KOJE SE UKLAPAJU U SAM STO, ZADOVOLJAVAJUĆI KAKO ESTETSKE, TAKO I PRAKTIČNE ZAHTEVE. DRVENI OSLOMCA JE TAKODJE ISKORISĆEN KAO DRŽAČ ZA NOVINE, ŠTO DOPRINOSI FUNKCIJI STOLA. HOKLICE IMAJU KOŽNI, TAPACIRANI DEO ZA SEDENJE KOJI JE SPOJEN ZA DRVENI DEO ČIČKOM, RADI LAKŠEG ODRŽAVANJA.

О нашем месту

Као мала сам учествовала у улози приповедача у дечијој представи и требало је да напамет научим задати текст. Проблем је представљала једна реч коју сам запамтила, али се чинила толико рогобатном да сам се стидела да је изговорим. Та реч је била атеље, и тада нисам ни слутила да баш она означава место које ће ми убудуће бити веома важно. Атељеи су простори у којима смо боравили свакодневно и који нас исцрпно познају: знају када смо задовољни својим учинком, када смо весели и сложни, знају наше мишљење о сваком и свему, наш начин рада, наш колорит... Они бележе тренутке када напредујемо, пружају скривене симболе који би могли да нам помогну, знају када смо изнервирани, тужни, када нас нешто тишти, знају кад рука неће да нас слуша... Они сведоче моменту када желимо да поцепамо слику, када сумњамо у своју моћ опажања и свој дар. Наводе нас да преиспитамо своје растројство, да посумњамо да грешимо, стишамо се и покушамо поново. Ти атељеи нас уче да постоје и добри и лоши дани, да је увек мање дебитовања, а више грешака и просечности, али да је свака грешка заправо начин да се стекне искуство, а не знак да треба да се одустане. Стварање је буран и уплахиран процес који узбуђује, погађа, наводи осмехе и сузе, немир и задовољство. Срећан је онај који се свакодневно бави нечим што није рутина и који има ту привилегију да

пронађе људе са којима га зближава љубав према бескрајној, апстрактној ствари и заједно их опчињава, заводи и ставља у положај заљубљеника и обожаваоца. Не можеш баш са сваким човеком на овом свету говорити о уметности. Лепо је кад осетиш да се налазиш баш ту где треба, као да ни једно друго место није више „кројено по теби“. Лепо је и кад знаш да си дао све од себе и да можеш мирно покушати да одеш на друго место које је варијација тог твог. Али без обзира на то, увек је несавладива бојазан од далеког и мање познатог, као и жал за нечим што те је испуњавало у целости. Ако се окреће планета Земља, морамо кретати и ми са драгих и омиљених места. Једна ученица која је пре две године кренула са Нашег места, Невена Црногорац, има обичај да изговори реченицу која ме сваки пут дирне и подсети: „Дизајнерска се воли“. Намерно Невену нисам назвала бившом ученицом, нити ћу било кога ко је некада кренуо одавде. „Бивша“ је тужна реч, а ако покушамо да сагледамо свет тако што ћемо се лишити времена, закључићемо да су прошлост, садашњост и будућност само бледе категорије, да су, уствари, драга сећања, кајања и жеље уткани у нас саме, да напајају наш дух и чине нас срећнијим и бољим људима. Не постоји бојазан да ће оно што нам је вољено утихнути, уколико се не дрзнемо и немарно га изгубимо, јер ће заувек живети у нама, а вечност сигурно никада није чула за ишчезнуће.

Текст и радови:
Дуња Ђорломановић
(IV-лт, 2013/14)

Сара Милојевић

Текст:
Дуња Ђорломановић
(IV-лт, 2013/14)

Радови:
Сара Милојевић

Сара Милојевић је школске 2013/2014. године проглашена за ученика Одсека образовног профила ликовни техничар. Током четири године школовања она је једнако темељно и марљиво приступила како свим стручним, тако и свим опште-образовним предметима. Сара је врло даровита и посвећена млада особа, интелигентна, способна и озбиљна, која поседује широку панораму разнородних интересовања. Поред тога што има све квалитете одличног ученика, вуковца, својствене су јој и врлине другачије природе: духовита је, забавна, добронамерна и веома добар друг. Попричали смо са Саром о утиску који је Школа оставила на њу, о њеним активностима, напретку и стваралаштву.

Шта је оно чиме си задовољна, а шта би унапредила у Школи?

Сматрам да Школа за дизајн пружа свеобухватно знање и праксу у области уметности и на јединствен начин ученике припрема за улазак у дубље уметничке сфере. Одсек ликовни техничар допушта ученику да развије своју ликовност, што је веома добар почетак и улазна карта за уметничке факултете. Допада ми се што смер даје довољно слободе и простора појединцу да изрази своје идеје кроз различите медије. Мислим да би повећање броја часова цртања и сликања знатно помогло ученицима у напредовању.

Како је било учествовати у изradi мозаика на тему Миланског едикта? Какав је био боравак у Италији?

Била је велика част радити на мозаику који ће бити постављен на културном центру у Монци. Одговорност и очекивања су била велика, али смо их достојно изнели као тим и тиме сам веома задовољна. За мене је то било потпуно ново искуство, али и добра прилика за усавршавање способности. Нарочито ме је засенио Милано и пружио ми инспирацију, као и увид о могућностима за будући напредак.

Да ли су општи предмети које си изучавала у Школи помогли твом ликовном развоју?

Филозофија, психологија и српски језик и књижевност су утицали на обликовање мог размишљања и пружили ми занимљива сазнања која су омогућила схватање уметничких дела из више углова. Често сам оно што научим на овим предметима користила као инспирацију за своје стваралаштво.

Да ли ти је одређена уметничка епоха била посебно интересантна? Који те уметници инспиришу?

Свака епоха коју смо обрађивали на часовима историје уметности оставила је на мене важан утисак и увек сам проналазила нешто што ми је занимљиво и што могу да искористим. Сваку епоху карактерише одређена сликарска техника и приступ слици и мислим да је важно усвојити оно што сматраш корисним. Уметници који ми се нарочито допадају су: Веласкез, Рубенс, Каравађо, Фројд и Бејкон.

Твој матурски рад био је један он најзапаженијих. Која је била идеја?

Матурски рад је идеална прилика за изражавање идеје која је производ четворогодишњег интензивног рада. Ја сам одлучила да истражујем појам друштвених маски, тј. човеково понашање и његово место у друштву. Маска је у историји свих народа култни предмет којим човек сакрива свој идентитет и имитира неки други. Она је у Старој Грчкој помагала

људима да глуме, обичајне маске су биле језгро ритуала јер су помагале при преговарању са природним силама и божанствима у име целог народа, смисао карневалских маски био је учинак изненађења... Некадашња својства маски се умногоме разликују од данашњих, јер данас људима не треба никакав предмет на лицу да би имали маску. Не мислим да је општепозната дволичност лоша особина, већ начин прилагођавања ситуацији. Свако од нас има маску за посао, пријатеље, породицу, познанике... Подлога маски које стављамо је страх, јер се људи плаше да прикажу права лица која су искрена и нежна да не би били повређени, искоришћени или понижени. Ја желим да откријем шта је испод тих маски, која се све осећања крију у души сваког појединца. Друштвени поредак и неписани кодекс понашања су нас учинили затвореним у себе, отуђеним и бескорисним. Ми више не носимо маске јер смо постали маске, јер прихватамо понуду и без поговора идемо утабаним путем. Људи ограничени нормама и системом не могу да виде шта је лепо, а шта ружно, шта је добро, а шта лоше. Болест нас изједа, смех није смех, права срећа не постоји. Смех је раздражљив, усиљен... Бес и незадовољство

постају владари опустошене душе и бескрајна тескоба којој нема лека. Сва осећања су пренаглашена, а у тој пренаглашености постају иста и равна линија... Одлучила сам да сликајући одређеног појединца прикажем сва осећања која нас муче. Направила сам разраду гримаса једне особе, јер израз лица у ликовном смислу најбоље приказује осећања. Од тих гримаса сам одабрала екстреме: бес и сарказам. Три портрета сам поставила у форми триптиха: централна слика представља портрет са мирним, уздржаним и равнодушним изразом лица, а друга два портрета са бочних страна приказују прелаз из равнодушност стања у управо та два екстрема: сарказам и бес.

Сара је учесник бројних фестивала и хуманитарних акција и била је кандидат за освајање Ањине награде. Након завршене Школе за дизајн, са највећим бројем бодова уписала је Факултет примењених и Факултет ликовних уметности и била у самом врху листе. Школовање ће наставити на Факултету ликовних уметности, на Одсеку сликарство. Честитамо Сари на изванредним успесима и захваљујемо јој јер је у сваком тренутку Школу представљала у најбољем светлу.

Ана Митровић IV-г

Марија Вуковић III-лт

Јована Субашић III-лт

Лутање

Пробијати се кроз овај свемир, пун ван-земаљаца, тежак је задатак. Страна тела и изопачени умови те не разумеју. А ти се не опиреш, не покушаваш да оствариш свој циљ. Само лебдиш у том несносно великом и неодређеном простору. Бивајући све слабији, допушташ да те такве особе дотичу, не обазирајући се на дуготрајне последице. На крају ове кратке приче постајеш један од њих. И ти се преобразиш у енигму, несвесно. А можда чак и свесно. Људи су чудна појава, свако решава личну недоумицу на свој начин. Тиме се оставља лични печат и траг. Само што траг у овом бескрају полако али сигурно бледи, претварајући те у једног од тих монструма. Бити сасвим свој је нешто за чиме тежимо цео живот. Онда схватамо праву вредност живота. Добијамо невероватно искуство и животну мудрост, коју не може да поседује свако, због тога што неки не успевају у проналажењу личне среће. Чинити себе својим и добити луксуз да будеш задовољан је премија, коју само срећни и лукави искусе. Сад, јеси ли спреман? Да плутиш или да пливаш?

Нина Панић IV-т (2013/2014)

Наша је

Текст:

Дуња Ђорломановић (IV-лт, 2013/14)

Куд ветар однесе ваша чиста срца, спокојна лица, мирну савест, браћо?! Под који грм заташка гробове драгих наших, де-лија, бораца, земљака, праведних, гладних знања, напијених љубављу ка теби, мајко?!

Отацбино наша! Што допусти шаци презира да овлада твојом храбром крвљу, да спута твој борбени, праведни дух, љупкост твоје чисте душе?! Тајно! Ко дозволи да гордост однесе све оне стазе којима си нас ти научила, које си нам разоткрила и обистинила?!

Само си наша! Сва твоја голема брда, све твоје шуме и поља, и оне простране њиве, и презреле јабуке и презрелре шљиве, и стари храст и орах ког хоће посећи душмани и хуље – наше су! Наши су и они трњем обасли гробови, али је и трње наше.

Посекла бих га, браћо, али не могу сама. Оживела бих страдало и заборављено, вратила полет у наше њиве, забрујала

би граја дечице, која би с радошћу брала румене јабуке и меке шљиве. Отерала бих хуље да спасем орах у чијем хладу сам рас-ла и чије сам плодове сакупљала у јесен.

Данашње јесени и нису тако полетне, браћо. Јесења чемер и јад нам парају срца, и ветар просипа оскудну шаку стрпљења.

Мајка нам страда, народе мој! И мала бура би је пољуљала, одувала у неповрат, у бездан. Дужни смо јој, браћо, јер нас је родила крепке и чиле, дала нам шуме и плодне њиве, и оне слатке малине, и фрулу чијом би музиком освојили душмане, поразили хуље, и реч којом би изразили шта нас тишти...

Зашто, браћо, не бисмо узели лопате и секире и заувек одстранили корове и зарасло шибље које нам брани да се сећамо? Да будемо поносни што смо праведни, што смо борци, што смо јаки, врло јаки и сложни!

Ода Сунцу

Оно, које се изнова рађа и изнова греје, и које
за сваки мој уздах гордо се смеје; оно које бојама
мојим даје моћ и снагу; и које слика по сваком
мом уснулом трагу; њему певам, у Његову славу.

И сваког јутра ради Њега подижем главу!

Нека га, нека сија!

Нека удише неке животе нове,

И својом музиком открива неке нове боје.

за Њега певам, за Њега плешем;

због Њега живим у свету лепшем;

за Њега сликам, за Њега стварам ;

због њега прстом по небу шарам.

И још ћу дуго дизати главу,

За Његову моћ, у Његову славу!

Дуња Ђорломановић (IV-лт, 2013/14)

Stars

Look at the stars,
as they are grasping the deep dark sky.
Watching over the calm sea as it
bathes its vast and endless shore
filled with gray gray sands,
with two long souls holding each-other
walking on its beautiful lands

Ана Митровић IV-г

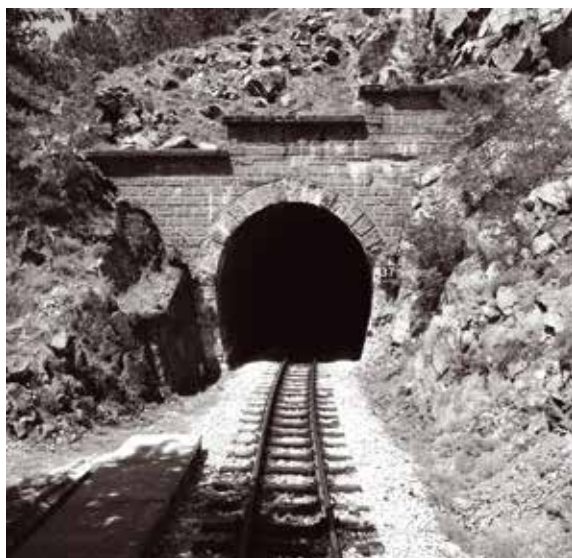
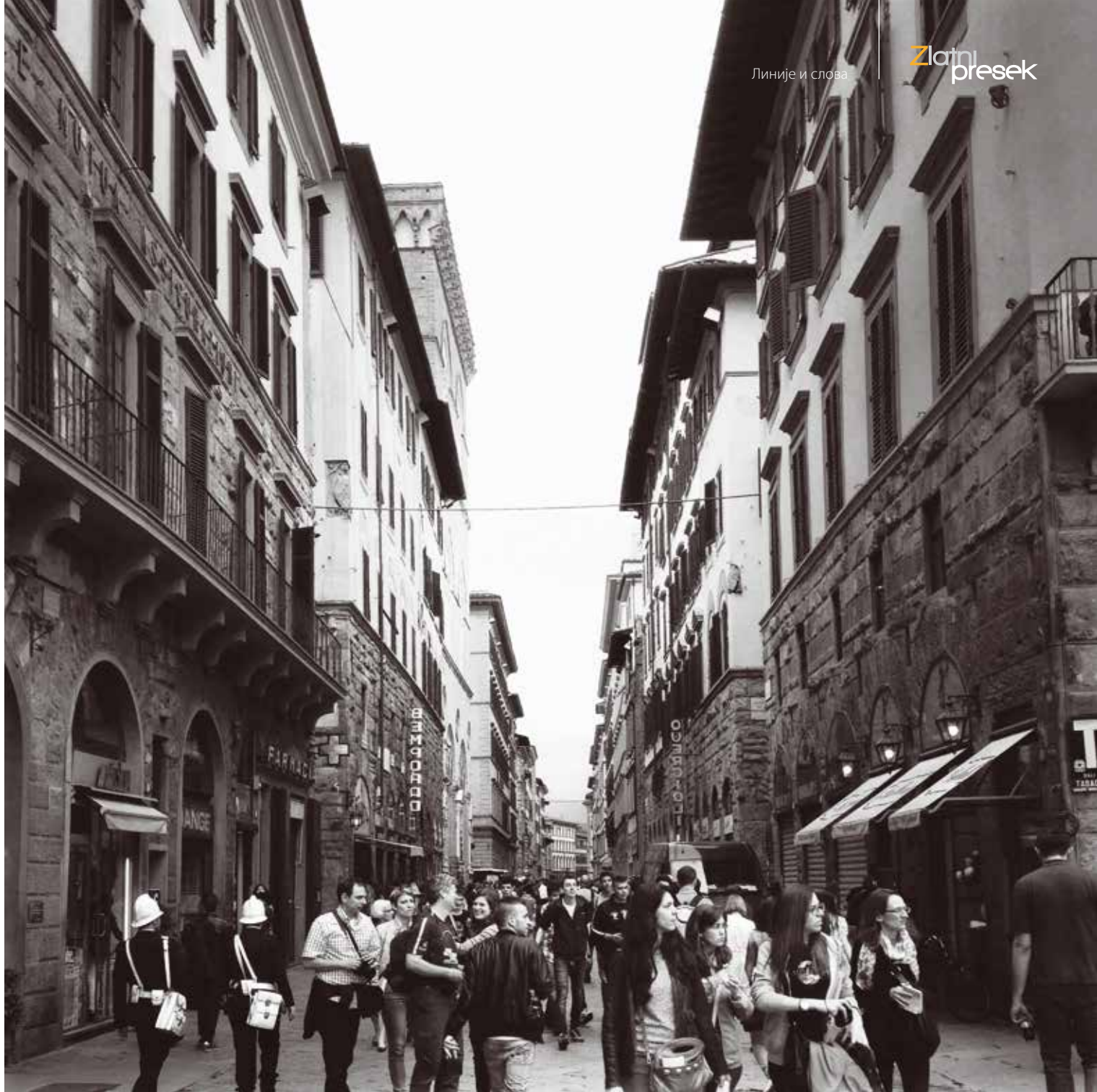

Стефан Гајић III-ид

Дуња Ђорломановић
(IV-лт, 2013/14)

ЕП о завршетку

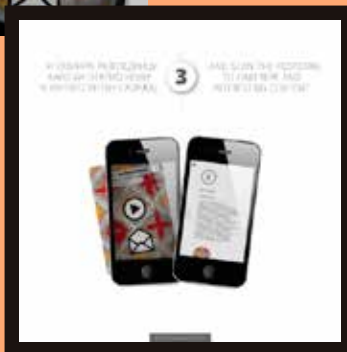
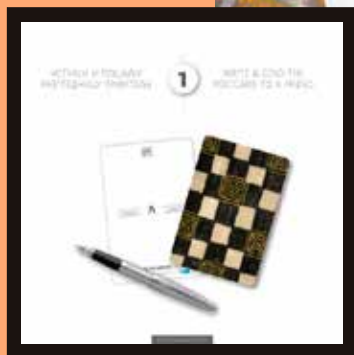
Ситну књигу Кочо Силни пише
Присећа се, узбуђено дише
Једног лета, необичног, давног
И народа веселог и радног.
Чета беше последња у низу
Што преброди свакојаку кризу.
„Дани срећни, прошли дани слатки
Бесте плодни, занимљиви, кратки“,
Вели Кочо, шеретски се смеје
Речи ниже, успомене сеје:
„Тога лета јуначине силне
Саградише споменике дивне,
Школовању задњи печат даше,
Ти јунаци овако се зваше:
Лепи Адам, поносит и мио,
Шаљив Ницо што је славу снио,
Осећајни Црни Пантелија,
Насмејана Јека Веселија,
Свемогућа Виртуозна Џоја,
Мила Сара врло вредног соја,
Змај Огњени запитани Стеша,
Тања мозгом која стално меша,
Успавана Снохватица Вера,
Благи Перо што му космос мера,
Вереница, заводљива Јоја
И Максима, урбана и своја,
Лакорука која свашта може
И Невенка коју сумње гложе,
Заљубљена, углађена Дида,
Мишке јачи од многих младића,
Лепа Мара, госпођица права,
Свезналица, добри Страшни Страја,
Говорљива Милица одсечна,
Драгољупче лика надпросечна,
Драгоцена Тамнара Дражесна,
Арамбаша реалности свесна,
Певанија што скакуће свуда.
Сви јунаци марширају туда.
Старешине крај јунака стоје
И планове споменика кроје.

Свет дизајна, уметности, архитектуре

Zlatni
presek

Текст:
Ана Симић

Орнаменти у модерној уметности

Орнамент је назив за различите клесане, резане и сликане украсе засноване на геометрији и стилизацији биљака и животиња. У српској историји коришћени су за украшавање многих манастира. Скоро одржаном изложбом Музеја примењене уметности, под називом „Освежавање меморије – орнаменти српских средњовековних фресака“ покренути су многи пројекти инспирисани орнаментима.

Као први у низу је пројекат ОРНАМЕНТ.рс, осмишљен као начин за упознавање са српским орнаментима, тако што ћете пријатељу послати орнамент у виду разгледнице. Та разгледница поред ваше личне поруке садржи и код који се учитава апликацијом за мобилне телефоне, путем којег добијате информације о орнаменту на вашој разгледници. То је уједно и начин да се упозна српска историја.

Са орнаментима се поново срећемо на изложби студената ФПУ-а. Они су као основу за своје радове узимали орнаменте које су модернизовали и применили их у уређењу ентеријера на нов, модеран начин. На својим радовима су применили технологију ласерског сечења чиме су добили прецизне тродимензионалне облике орнамената.

Живот и дело Миодрага Миће Поповића

Текст и избор фотографија:
Ана Томић IV-г

Фотографије:
Марија Милеуснић
(IV-г, 2013/14)

Мића Поповић је рођен 12. јуна 1923. године у Лозници, а умро 22. децембра 1996. у Београду.

Био је академски сликар, ликовни критичар, писац и филмски режисер.

Рођен у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, након завршене Треће мушке гимназије, као деветнаестогодишњака затиче га Други светски рат и обавезна Национална служба.

Рат, борбе, рањавање, болести, операције и логори ће обележити тај период уметничког живота и имати огроман утицај на његово стваралаштво, као и бунтовнички однос према ауторитету.

Након четири месеца проведена у војном истражном затвору, осуде, која је, додуше, одмах следила и амнестије, Мића Поповић 1946. године уписује Академију ликовних уметности.

Ипак, послушност није дуго потрајала, јер већ следеће године са групом уметника, колега са Академије, напушта студије и одлази у Задар, где се оснива чувена „Задарска група“, прва уметничка комуна у послератној Југославији.

Група је настала јер су њени чланови, незадовољни постојећим сукобом у уметности, вођеним између старе струје поетског реализма и интимизма и новог,

социалистичког реализма, одлучили да сами истраже модерне светске тенденције „енформела“ (апстрактног сликарства без форме) чије су вибрације долазиле из Европе, првенствено Париза.

Читав ликовни опус Миодрага Поповића може се поделити у неколика фаза, од којих су најистакнутије најпре фаза „енформела“, а затим и „сликарство призора“.

Ангажовано сликарство („Манипулација“, „Не хвала!“, серија „Гвозден“ итд.), последња стваралачка фаза, имала је за циљ да на веома директан начин публици стави до знања уметникове политичке ставове, који су често били у сукобу са начелима тадашње Комунистичке партије Југославије.

Неприлике у које је упадао и контроверзе које су га окружиле, нису зауставиле Мићу Поповића да јасно и без страха каже и покаже своје мишљење; забрањиване слике и изложбе само су ојачале његову репутацију као индивидуалца и вечитог опозиционара.

Укупно стваралаштво, његов читав лик и дело, јасна су рефлексивна осећања изневерености, потиштености и безнађа, не само читаве своје генерације и народа већ и самог уметника.

Награду за уметност „Мића Поповић“ додељује Фонд за афирмацију стваралаштва из Београда у оним областима у којима је Мића Поповић деловао – сликарство, књижевност, позориште и филм. Награда се уручује сваке године 12. јуна, на дан рођења Миће Поповића, у Галерији „Хаос“ у Београду.

Забрањена „Свечана слика“

Сама по себи, слика великог формата, која је заправо само колористички обрађена фотографија из штампе, није представљала велику претњу КПЈ, али, постављена у контекст изложбе (тематски циклус о мајмунима и гастарбајтерима, радницима уморног и збуњеног израза лица) изазвала је скандал и одмах добила статус провакативне и опасне.

Мада се у програмском избору бавио и другим темама, несумњиво најузбудљивија и најснажнија јесте она о „гастарбајтеру“ Гвоздену. У том смислу, циклус о судбини малог српског човека израстао је временом готово у модеран еп, испричан у тешком ритму, прожет разумевањем и хуманошћу, чак опорим хумором. Драматика ситуације подвучена је тим што је сведена на угроженост основне егзистенције: физичке, да се преживи у тешким условима незапослености и потуцања по свету; духовне – да се не препусти таласу масовне залуђености јефтиним атракцијама шунд-музике, шунд-литературе, па све до тога да се не изгуби властити идентитет и национална свест. Чињеница да су Поповићеве слике лако читљиве, готово нека врста савремене „bibliae pauperum“, не сме нас заварати: оне сваком посматрачу пружају могућност да максимално ангажује властиту ерудицију, машту и опредељеност. А ако је његово сликарство, ипак, тако једнодушно прихваћено на свим меридијанима, онда је то због општечовечанске и свим језицима света разумљиве поруке српског сликара Миће Поповића.

Текст:
Ана Митровић IV-г

Уметност рачунице

Да ли сте чули за уметност Рачунице? У овом чланку сазнаћете нешто о уметнику који се зове Рафаел Арауџо, познат по својим математички и архитектонски тачним илустрацијама и пејзажима.

Хвала вам што сте одговорили на мој мејл и много ми је драго што ћемо сарађивати! Почнимо са упознавањем. Одакле сте? Шта сте студирали?

Рођен сам, живим и радим у Венецуели. Студирао сам архитектуру и музику. И даље свирам барокну попречну флауту, али, искрено речено, немам баш времена да је свирам.

Чиме сте се бавили пре уметности? Да ли вам је уметност некада била хоби? Како сте је открили?

Чињеница је да када сте „уметник“, шансе су велике да будете последња особа која постане тога свесна јер је то врста унутрашњег стања са којом сте рођени, што би значило да сам још од малена музичар и цртач. А шта сам радио пре? Оно што клинци иначе раде.

Уметност је била хоби и фрустрација све док нисам почео тиме озбиљно да се бавим као професионалац... да живим од тога. Дивно је када сте плаћени за то што волите да радите.

Одувек сам имао дар за цртање у перспективи, чиме сам се бавио годинама док сам радио професионалне архитектонске рекламе. Али, морам рећи да је уметност Мориса Корнелиса Ешера пробудила у мени жељу да сам истражим геометрију... И то сам годинама радио! Са друге стране, као професионални пејзажни сликар научио сам и да користим акрилне боје на платну. У почетку су то биле грешке и покушаји, а потом сам кренуо сваки дан да усавршавам технику.

Како бисте описали своју уметност и начин рада? Шта вас инспирише?

Своју уметност сам назвао „Рачуница“ (Calculation) због чињенице да је свако уметничко дело готово као нацртана једначина. Када, на пример, цртам шкољку, ја прво поставим све геометријске параметре, и од тих геометријских параметара добијем један коначан резултат. Зато сам то назвао „Рачуницом“

Тешко је дати име овом начину рада. Веома ме инспирише оно што ме је до сада највише и интересовало, а то је природа, космос, универзум. Не размишљам превише о томе да ли је то што стварам уметност. Рекао бих да се трудим да правим „лепе“ графичке једначине.

С друге стране, радим и пејзаже. Рекао бих да дизајнирам „динамична“ неба која обухватају огромне перспективе, чиме покушавам да изразим осећај бескрајности.

Које су Ваше омиљене технике рада, а које су алатке којим радите?

Ја сам традиционални цртач у архитектонском смислу, тако да волим да користим моју даску за цртање, лењире, угломере и туш и перо. Што се тиче сликања на платну, омиљене су ми акрилне боје.

Неки људи мисле да је радити на нечему и по неколико сати много утрешеног времена, колико вама треба да завршите ваше илустрације или слике?

Пејзаже брзо радим, а што се тиче моје „Рачунице“, може се десити да ми за једну илустрацију треба једна до три недеље.

Да ли се угледате на неког уметника?
У почетку сам био луд за М. К. Ешером, али сада користим своју машту, бројеве и дизајн.

Пошто имамо историју уметности као предмет у школи можда би некима било занимљиво да сазнају, постоји ли неки период у уметности који вам се највише свиђа?

Свиђа ми се Барок... али у пољу музике! (сликарство никако!!!)... Волим фламанске уметнике 15. века (Ван Ајк,итд), волим и Албрехта Дирера. Што се тиче модерне уметности, она ме, на жалост, не интересује превише осим у музици, попут Стравинског, Прокофјева, Хајдемифа итд.

Чиме се тренутно бавите?

Радим као луд! Стално нешто радим, има пуно тога!

И, за крај, на који рад сте најпоноснији?

Мој најбољи рад је овај на коме тренутно радим.

Моје латино лето

Текст и фотографије:
Марија Милеуснић,
(IV-т, 2013/2014.)

Отишла сам тог дана да вратим књигу у Италијански институт за културу овде у Београду и случајно видела резултате конкурса за стипендије које дају сваке године. Када сам видела моје име на врху листе, нисам могла да верујем. Почела сам да скачем од среће. Да, било је извесно: идем у Милано, у жељену школу Леонардо да Винчи, престижну школу за учење италијанског језика у Италији.

Првог дана школе су ми се обратили на српском језику, јер директор живи на релацији Београд – Милано и одлично прича наш језик. И сви су били веома љубазни што је, чини ми се, карактеристично за Миланезе. Школа Леонардо да Винчи је феноменална, јер има одличне професоре који добро предају и који су увек ту ако нам нешто треба. Поред стандардног курса италијанског, било је и курсева моде, дизајна, кулинарства, културе, итд.

Град који сам толико желела да видим ме дефинитивно није разочарао. Напротив, одушевљена сам архитектуром, храном, школом, професорима, генерално људима у Милану који су веома шик (ово је узречица у Милану). Имала сам прилику да говорим италијански, шпански и енглески језик што је за мене непроцењиво

искуство. Научила сам пуно о другим културама, другим погледима на свет и да је то што смо различити, уствари, велика предност свакога од нас.

Није довољно бити у Милану месец дана, јер то је град у коме се стално нешто дешава. Милански „Fashion week“ је, на пример, догађај који прати цео светски „jet set“. Милано је одлично позициониран, у близини је великог броја значајних италијанских и европских градова. Правили смо екскурзије, видели Верону и језеро Комо.

Након четири недеље проведене у Милану, отпутовала сам у Рим, где сам провела недељу дана у истој школи. Иако се налазе у истој земљи, ова два града као да су два различита света. Два прелепа света. Рим је импозантан град, пун историје и прелепих грађевина. Са савршеним шопингом такође, мада је Милано, по мом мишљењу, овде победио. Рим је, са друге стране, победио на пољу гастрономије.

Времена за тугу због одласка није било, јер ме је чекала Барселона, тачније још недељу дана у престоници Каталоније.

На овом путу сам научила и сазнала пуно тога и јако напредовала у савладавању језика. Стекла сам пријатеље за цео живот. Отићи на кафу са неким из Пољске, Турске, Норвешке, Бразила, Шпаније, Колумбије и Еквадора, а да се при том сви смејемо истој шали, је невероватно искуство за цео живот, нешто што никада нећу заборавити.

После Италије, путујем на недељу дана у престоницу Каталоније.

Незаборавно путовање у Беч

Текст:
Катарина Ћирић II-т

Фотографије:
Анастасија Павић II-т

Коначно је дошао и тај тако дуго очекивани дан нашег путовања за Беч. Укрцавамо се у аутобус. Сви смо уморни. Неки од неспавања, неки од претераног узбуђења, али исувише смо срећни да бисмо о умору уопште и размишљали. Мотор је забрујао, а ми весело машемо родитељима, бакама и декама, и свима онима који су нас испратили. Убрзо тонемо у сан. Надамо се да ће тако време брже проћи и да ћемо бити ближи Бечу.

После дуге вожње стижемо на одређиште, а наша прва дестинација је предивни парк Пратер. Жељни додатног адреналина трчимо и трошимо сав новац на вожње. Ипак, неки чувају паре за предивну улицу Марија Хилфер Штрасе и њене

примамљиве продавнице. Када смо довољно возили, летели, плакали и вриштали у Кући страха, укрцали смо се у аутобус и кренули ка хотелу. Хотел је био огроман, висок чак 14 спратова. Интересантно.

Следећег дана Беч наставља да нас очарава прелепом архитектуром, чистим улицама, љубазним људима... Одушевљена сам што смо посетили тако много музеја, попут музеја Историје уметности, „Мумока“, „Леополда“. У овом последњем смо се упознали са мајсторским делима Шилеа, Климта, Пикаса, Мироа, Дирера, Рубенса... Упознали се и са древним Египтом и Грчком. Између посета музејима имали смо времена и за шопинг и пијуцкање кафе у Страбаксу.

Посетили смо и Шенбрун, грандиозни дворца са огромним вртом и лавиринтом у њему. Иначе, овај дворца је првобитно замишљен као обична ловачка кућа. Обишли смо огромне, величанствене сале у којима су се одржавали балови и верујем да је свака девојка замислила себе поред неког очаравајућег принца, како, руку под руку, плеше са њим. Видели смо богато украшене спаваће собе и дивну Сиси која нам се

чинила и прелепа и премршава у исти мах. Посетили смо и Хундертвасер, кривудава шарену зграду, којом смо се сви одушевили.

Свему дође крај, па тако и нашем путовању. Сигурна сам да никада нећемо заборавити занимљиви Беч и да ће му се неки од нас можда поново вратити и уживати у његовим лепотама. Укрцали смо се у аутобус и кренули. Било је лепо вратити се у Београд, препуни лепих утисака.

Ајфелова кула – настајање једног светског чуда

ТОРАЊ У ЦИФРАМА:

18.038 металних делова

5.300 радних скица

50 инжињера

и дизајнера

150 радника у
Levallois-Perret фабрици

Између 150 и 300
радника на градилишту

2.500,000 нитни

7.300 тона гвожђа

60 тона фарбе

5 лифтова.

Текст и фотографије:
Нађа Стевановић III-лт

Ајфелова кула, чудо Париза, једини прави храм модерне цивилизације... Имала сам срећу, да до сад, два пута посетим Париз, и поред свих бескрајно лепих утисака, живописних улицица Монмартра, оних романтичних поред реке Сене, живих и космополитских у Латинском кварту, луксузних око Јелисејских поља... поред свих музеја, атракција, ресторана, фонтана, паркова, грађевина малих и великих, старих и ултрамодерних, ниједан утисак није тако бљештао, тако свеприсутно ме обузимао као Ајфелов торањ.

У било ком делу Париза да се налазите, увек сигурно постоји кутак из кога се види Ајфелова кула. Попела сам се на кров галерија Лафајет, чувене робне куће, „бацила“ поглед са трга испред цркве Свето срце, али и спавала у хотелу на далекој периферији, из чије се собе, опет, чудесно, као чувар над бескрајним градом, уздизао Ајфелов торањ. Али, најјачи утисак је кад сте негде у његовој близини, па шетате улицама или пловите Сеном, а одједном вас иза угла дочека невероватан приказ огромне прелепе конструкције која вам покрије готово цео видик.

Чекајући у дугим редовима да уђем у лифт који води на торањ, стајала сам испод његове невероватне конструкције и осећала се тако мала и тако заштићена. Питала сам се како је уопште било могуће створити овакву грађевину, филигрантским радом направити цина, хладној металној кострукцији удахнути лепоту и топлину... Ово је прича о настајању тог прелепог цина у кога су заљубљени сви који су га срили.

Пројекат Густава Ајфела изабран је на конкурс за Светску изложбу 1889. године, а поводом прославе стогодишњице француске револуције: требало је саградити на Марсовим пољима торањ на површини од 125 м², висок 300 м. Идеја је била да то буде огроман шиљати стуб са четири снажне потпоре од решеткастих носача који су у основи независни, да би се при врху сусрели и спојили у један, уз помоћ нових металних носача. Компанија Густава Ајфела бавила се конструкцијом челичних мостова, а њена два главна пројектанта Ноугиер и Коецхлин разрадили су како да се та технологија прошири на конструкцију високу 300 м. Запослен је архитекта да ради на изгледу грађевине, Степхен Саувестре.

Саувестре је предложио камена постоља којима би обложио ноге торња, величанствене металне лукове који их повезују и први ниво са раскошним холовима стаклених зидова, врх у облику огромне

сијалице, и много украса на целој грађевини. На крају је пројекат поједностављен, али су неки елементи прихваћени, као величанствени метални лукови који су данас познати целом свету.

Приступило се прорачунавањима која су имала за циљ да обезбеде стабилност

грађевине. Кривина стубова је математички прорачуната да најбоље одолевала ветру. По речима Ајфела, „Сва снага ветра пролази у унутрашњост стубова.“ Тангенте повучене на сваки стуб у тачкама на истој висини сећи ће се увек у наредној тачки, која је тачно она тачка кроз коју пролази резултирајућа сила ветра на део торања који је изнад ових двеју тачака. Пре него што се споје у високи шиљак, стубови изгледају као да извиру из земље да би их на путу у вис обликовао ветар’

Градња је почела 1. јула 1887. године и трајала је 22 месеца. Сви елементи су прављени у Ајфеловој фабрици у предграђу Париза, а само врх је направљен на самим Марсовим пољима. Радило је сваки дан 150 до 300 радника. Свих 18.000 делова специјално су прорачунати и конструисани са прецизношћу до десетине милиметра. Затим су спајани у целине велике око 5 метара. Сви метални делови су спајани уз помоћ специјалних нити, што је у то време био веома напредан метод. Прво су делови у фабрици спајани шрафовима, који су касније један по један замењивани термички састављеним нитнама, које су у току хлађења својим ширењем још чвршће повезивале делове. У раду на свакој нити учествовала су 4 човека: један да је загреје, други да је држи на месту, трећи да обликује главу нитне и четврти да је удара чекићем. Током градње утрошено је 2.5 милиона нити.

Радници раде на спајању металних делова.

Потпорни стубови смештени су на основе од армираног бетона, које се пар метара испод земље, ослањају на сабијени слој шљунка. Свака угаона ивица има свој сопствени потпорни блок који притиска 3 до 4 кг по cm^2 . На страни према Сени радило се специјалном опремом испод нивоа воде. При састављању делова радило се на дрвеним скелама са дизалицама постављеним на сам торањ.

Крајем 1887. први ниво је завршен, делови су састављени уз помоћ дизалица које су смештене на торањ уз помоћ будућих лифтова. Преостао је дужи посао састављања металних делова ка врху, који је трајао наредних 21 месец. Ово је огромна брзина, узевши у обзир једноставност средстава која су у то време била на располагању градитељима. Крајем марта 1889. торањ је завршен и Густав Ајфел је на уској платформи на самом врху примио свој заслужени Орден Легије части.

ФАЗЕ КОНСТРУКЦИЈЕ:

Радови су трајали
2 године, 2 месеца
и 5 дана.

Први спрат је завршен
1. априла 1888.

Други спрат је завршен
14. августа 1888.

Завршетак врха Торања
и крај радова, десило се
31. марта 1889.

Изложба Хенрија Мура у Београду

Септембра 2014. у Београду отворена је изложба из колекције „Музеј без зидова“ British Council-а, где су приказана дела британског вајара, цртача и графичара Хенрија Мура.

Хенри Мур (1898-1986) је остао упамћен као најзначајнији енглески скулптор 20. века. Централна тема његовог

опуса је људска фигура. Његове женске фигуре одзвањају облицима из природе, планинама, долинама, стенама и пећинама... Испитивао је могућности дефинисања форме у материјалу, али је увек био посвећен проблемима постојања човека.

Хенри Мур је своја дела поклонио British Council-у као знак захвалности за велику помоћ коју је ова организација pružila уметнику.

На изложби су приказане графике из серија радова „Лежеће фигуре“, „Унутрашње-спољашње“, „Животиње“ и „Стоунхенџ.“ Биле су изложене скице и идеје за неке скулптуре урађене у литографији.

Гост изложбе је био Дејвид Мичинсон који је био уметников лични пријатељ. Он је био задужен за колекције и изложбе Мурових графика и скулптура по целом свету, а написао је велики број дела о самом уметнику, његовом животу и делу.

Текст и избор фотографија:
Александра Ђукић III-лт

Сикстинска Мадона: Икона Рафаеловог сликарства

Текст:
Бојана Ранковић IV-г (2013/14)

Пет стотина година од стварања чувеног дела ренесансног мајстора, „Сикстинске Мадоне“, обележено је великом изложбом у Дрездену 2012. године. Дивили су јој се и песници и сликари, о њој је писао Пушкин, а Толстој и Достојевски имали су њену репродукцију у својим собама

Фридрих Ниче ју је звао „визијом идеалне супруге“, Гете је поштовао као „краљицу целог човечанства“, за Томаса Мана је представљала „највеличанственије искуство у сликарству“, а за Хајдегера „слику суштине“. „У Рафаеловој Мадони нема више ничег телесног. Она је сва даљина, сва простор... најузвишенија слика мајке...“, написао је Освалд Шпенглер у „Пропасти Запада“.

Прича о „Сикстинској Мадони“ почиње у лето 1512. године. Рафаел је од папе Јулија II добио налог да наслика неколико дела за капелу манастира Светог Сикста у граду Пјаћенци. Рафаел је, између осталих, тада створио и Мадону. Више од два века слика је стајала скоро непримећена, све док је саксонски Август Трећи није купио за баснословну суму - 25.000 ескуда. И поред велике цене, локалне власти нису биле за то да се Рафаелово дело изнесе из Италије. Тек после интервенције тадашњег папе, који је и одобрио куповину, Рафаелова „Мадона“ је стигла у Дрезден.

Према легенди, саксонски монарх не само да је изашао да дочека чувену слику, него је својом руком померио царски трон и узвикнуо: „Ослободите собу

изложба у Дрездену управо показује да су анђелчићи и Мадона део једне слике.

На изложби је приказано још једно путовање чувене слике. Током Другог светског рата нацисти су је склонили на сигурно заједно са многим другим ремек-делима из дрезденског музеја. Склониште су по завршетку рата открили руски војници - дрезденска ризница била је у забаченом каменолому. „Сикстинска Мадона“ чувана је у дрвеном сандуку, а све остале слике - Рубенса, Ђорџонеа, Веронезеа, биле су бачене на земљу. Стајале су једна уз другу или су биле прислоњене уз зидове окна.

Заједно са хиљадама других дела, „Сикстинска Мадона“ пребачена је у Москву, где је чувана наредних десет година. За то време само је једном показана јавности - у Пушкиновом музеју. На изложби у Дрездену био је и чланак објављен у „Правди“ 1955. који говори о том догађају.

У Дрездену су представљени документи који по мишљењу организатора изложбе раскривају причу о томе да су руски конзерватори спасили слику, јер су нацисти лоше бринули о уметничком благу. Међу експонатима је пасош са којим је слика из Москве враћена у Дрезден, у коме пише да је дело у добром стању. Немачки историчари сматрају да је управо то сведочанство да је прича око спасавања слике измишљена, мада постоје подаци о интервенцијама

за великог Рафаела“. На изложби је приказан и пастел сликара Адолфа фон Менцела из 19. века на коме је приказан тренутак појаве Рафаеловог дела у резиденцији Августа Трећег.

„Сикстинска Мадона“ постала је мит половином 19. века, пре чувене Леонардове „Мона Лизе“ која је постала популарна тек 1911. године. У то доба владало је велико интересовање за њеним копијима. Дивили су јој се и песници и сликари, о њој је писао и Александар Пушкин. Толстој и Достојевски имали су њену репродукцију у својим кабинетима.

Негде у исто време и два анђелчића са слике пошла су својим путем. Њихово представљање креће се од кича до уметности, а у Америци и Азији данас су омиљенији од Мадоне. Кустос Хенин указује на то да

руских конзерватора. На изложби у Дрездену налазила се чак и слика Михаила Корнејког „Спас Сикстинске Мадоне“ из 1984, где је приказан рад конзерватора. Али, приређивачи изложбе су уз њу написали да је то једна од легенди совјетске пропаганде.

Мадона, са Исусом у наручју, која стоји на облаку окружена свецима, приказана је у Уметничкој галерији у новом дрвеном раму, направљеном по узору на италијанске и украшеном са много злата. Смештено на необичном месту, старо дело блиста новим сјајем, онако како је својевремено рекао италијански сликар и архитекта Карло Марати: „Када бисте ми показали Рафаелову слику и ја не бих ништа знао о њему самом и када би ми при томе рекли да је то дело анђела, ја бих томе поверовао“.

Текст:
Весна Прцовић
Бојана Ранковић IV-г (2013/14)
Фотографије:
Бојана Ранковић IV-г (2013/14)

Иван и Никола Гајић

Иван и Никола Гајић завршили су Школу за дизајн 2010. године. Добитници су Ањине награде, која се у Школи додељује из Фонда Ања Вера Чолић од 1992. године.

Као изузетно талентовани ученици настављају школовање на уметничкој академији у Бечу.

Постали су познати по препознатљивим графитима које су почели да раде 2006. године. Уметничко име им је Собексић. Многи кажу да су као близанци идентични, а они истичу своје различите карактере који се тако добро допуњавају у њиховом стваралаштву.

У почетку су се строго придржавали правила графита, да би врло брзо схватили да уместо класичног графита треба да се баве и илустрацијом, у којој се врло добро сналазе. Њихови графити су пројектоване илустрације и слике из живота. Играју се бојама, експериментишу, а резултати су изванредни.

Пошто немају договорени, одређен, систем рада, графити настају потпуно спонтано, узајамним допуњавањем.

Услови рада у Бечу омогућили су Гајићима да раде много, као и да раде велике формате. То је оно што су одувек желели и због чега су данас јако задовољни. Нису жељни промоције и публицитета, најважније им је, како су нам рекли, да што више раде и да иду даље када заврше свој рад.

Преселили сте се у Беч. Да ли је то променило вашу перспективу?

Да, наравно. Селидба у Беч је била једна од наших најбољих одлука. Овде смо

упознали пуно нових, занимљивих људи, почели смо више да путујемо. Беч нам је био одскочна даска. Надамо се да ћемо кроз бављење графитима стећи драгоцен искуства. Кроз рад и стварање смо сазрели, поставили смо себи више циљеве.

Како бисте упоредили културно окружење у Београду и у Бечу? У којој мери су ове градске сцене утицале на вас?

Да будемо искрени, не можемо рећи да је за нас, као цртаче, и за наше напредовање одговорна било која сцена. Али можемо рећи ово: Београд је био темељ, где смо почели да радимо графите, али није много утицао на нас као цртаче. Беч је био први укус цртања у развијенијој земљи и почетак рада и размишљања на глобалнијем нивоу. Ипак, најпрецизније бисмо могли рећи да су на нас више утицали појединци, него градска сцена.

Шта покушавате да изразите својим стваралаштвом?

Нешто што смо одувек покушавали да прикажемо у делу су естетика и квалитет. Као људска бића ми снажно реагујемо на лепоту, на распон боја, облике, композицију, контраст, итд. Ми смо најсрећнији када је наш рад привлачан, квалитетан, независно од позадине.

Које области вашег рада желите да развијете?

Па, то се мења стално, свака промена у процесу стварања дела утиче на започињање и промену свих осталих елемената. Тренутно покушавамо да заобиђемо све норме и правила у изради графита,

али истовремено и да остваримо суштину. На пример, покушавамо да гледамо на контуре не само као на нешто што држи боју на месту. Контура се може извести и као засебна површина, а не као монотона линија. Могућности за израду контура су неограничене. Све то се може применити и на друге елементе дела. Мислимо и да инспирацију за графите треба тражити изван графита и то би био начин да се ова вештина развија као уметничка форма.

Како видите себе?

Као јаче тачке навели бисмо: избор боја, придавање пажње детаљима, наша досадашња достигнућа и напредовање у раду. Ипак, увек смо срећнији када

чујемо од других људи које су нам слабе, а које јаке стране. Тешко је оцењивати самог себе.

Шта вам графити пружају?

Кад све пропадне, графити остају. Графити дају снажани осећај спознаје. У зависности од тога да ли сликаш цео дан или радиш брзо неко илегално дело, увек можеш да кажеш да си оставио нешто иза себе, а то је врло леп осећај. Понекад тај осећај ствара тренутни балон који блокира све проблеме које можда имаш у том тренутку. Не кажемо да треба графите схватати као начин бежања од проблема у животу. За нас је то начин да се релаксирамо и будемо задовољни собом.

Тамари и Мирославу награда

Тамара Панић и Мирослав Миловић освојили су награду на Red Dot Design Awards 2014.

Red Dot Design Awards је једно од највећих и најугледнијих светских такмичења за дизајн производа које је одржано 61. пут у Сингапuru. Награде се додељују за најбољи дизајн производа на свету, а за младе дизајнере Тамару и Мирослава велико је признање што су ове године освојили награду Red Dot „Најбоље од најбољег“ у категорији расвете.

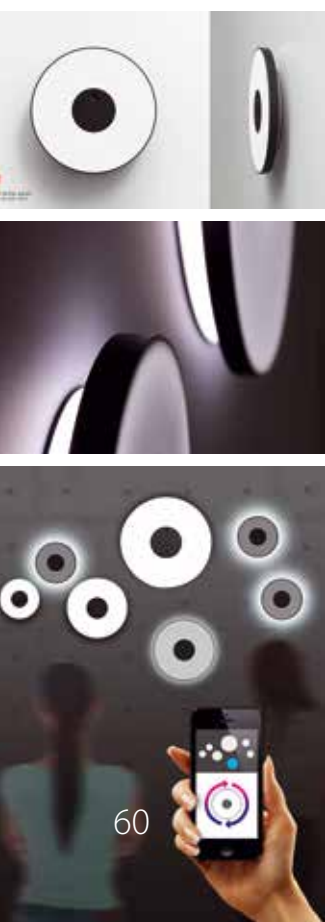
Школу за Дизајн, одсек дизајна индустријских производа и ентеријера, завршили смо 2001. године. Успешно смо уписали Факултет примењених уметности, одсек индустријски дизајн, који је тада примао само четири студента. Фантастично је то да су поред нас двоје примљена и наша два другара из разреда из средње школе, Петар Лаковић и Ненад Ненадић. Факултет је тада трајао 5 година и за то време, поред дивног дружења,

стекли смо квалитетно знање и многобројне вештине.

По завршетку факултета, на жалост, нисмо били у прилици да се запослимо у струци, па смо радили у студијама за графички дизајн и адвертајзинг, што је представљало посебан изазов за нас. Морали смо да се прилагодимо занатски другачијем начину рада, па је било потребно свакодневно додатно усавршавање.

Међутим, 2013. године Мирослав и ја смо смо добили прилику да радимо у студију View за графички дизајн и адвертајзинг. У жељи да се вратимо првенствено ономе што смо одабрали као свој животни позив, паралелно са тим послом, направили смо пројекат Обликус, који је убрзо постао дизајн студио. Бавимо се графичким дизајном, дизајном амбалаже и намештаја.

Трагајући за најбољом комбинацијом садржаја и форме, ми истражујемо, размишљамо, скицирамо, размењујемо идеје, бавимо се имагинацијом...

Red Dot Design Award

И као резултат наше креативности и посвећености дизајну за свој рад Moonlight (Месечина) добијамо престижну награду *Red Dot Design Award: Best of the Best 2014*. у категорији расвете. Ова награда се додељује од 1954. године у Сингапуру.

Конкуренија је била велика. Ове године је пријављен 4791 рад у 29 категорија из 63 земље.

Успели смо да направимо функционалне прототипе концепата и сада су наше ЛЕД лампе део годишње изложбе у Red Dot дизајн музеју у Сингапуру. Свечана церемонија доделе награда у музеју је била лепа прилика да упознамо младе људе из целог света који се баве индустријским дизајном. Изложба ће бити отворена до краја 2015. године. (*The Red Dot Award: Design Concept 2014 online exhibition*)

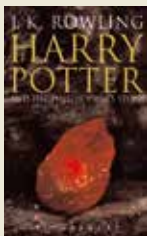
Тренутно имамо пуно идеја и радимо на новим пројектима, а неке од њих смо представили на сајту www.oblikus.com.

Текст: Тамара Панић

Фотографије: Тамара Панић и Мирослав Миловић

Полица са књигама Мартине Кољеншић

„Хари Потер“ – Џ. К. Роулинг

Још од када су написане не тако давне 1997. године књиге о чаробњаку Харију Потеру достигле су невероватан успех, и са сигурношћу могу тврдити да не постоји особа која није чула за њих, а веома мало оних који макар нису одгледали једну филмску обраду. Иако сматран за серијал дечјих књига код већине људи, после вишеструког читања могу рећи како је дотични серијал комплексно дело које се бави темама попут смрти, губитка, пријатељства и живота, и из ког се може извући и те како много поуке. Поред тога, идеја и машта Роулингове је непревазиђена и ово дело претвара у једно од најоригиналнијих књига нашег времена.

„Гордост и предрасуда“ – Џејн Остин

За многе најлепше дело Џејн Остин, као и штиво због ког сам се сасвим заљубила у деветнаестовековну Енглеску, „Гордост и предрасуда“ не само да је савршена љубавна прича која наставља да инспирише многа модерна дела (а и Холливудске филмове), већ је и комплексна сатира на тадашње друштво које, када се мало боље погледа, није ништа другачије од оног у ком живимо сада, два века након времена у ком је овај класик написан. А наравно, ту је и непоновљиви господин Дарси због кога би свака дама истог часа требало да узме ово штиво у руке.

„Да Винчијев Код“ – Ден Браун

Нема ничег бољег од комбинације уметности, обиља информација и савршено осмишљене акције. Ден Браун не само да је врхунски писац, већ и човек препун знања које може изнети са таквом лакоћом и занимљивошћу. Његове књиге, иако обилне, читају се у једном даху, не допуштајући читаоцу да их испусти из руку све док заједно са ликовима напокон не сазна решење крајње мистерије.

„Фантом из Опере“ – Гастон Леру

Једно од најлепших дела литературе, које вешто повезује оперу, мистику и трагичну романсу у овој оригиналној причи о човеку који је због изобличености свог лица живот провео у подрумима тада најпознатијег Париског позоришта. Многима много је познатији мјузикл инспирисан овим делом написан од стране Ендруа Лојда Вебера, али ако сте његов фан никако не смете заобићи ово дело подједнако квалитета иако знатно мање популарности.

„Џејн Ејр“ – Шарлота Бронте

Нема ничег бољег од приче о наизглед углетом замку и његовом мистериозном станару. У овој књизи Шарлота Бронте нам прича комплексну причу о једној наизглед неугледној гувернанти и Едварду Рочестеру, њеном мрачном послодавцу чије наизглед ледено срце крије огромну љубав и пожртвованост, што ову књигу чини класиком литературе.

„Нортенгерска опатија“ – Џејн Остин

Када већ говорим о романима, зашто не бих поменула и њихову најбољу пародију, написану од стране исте списатељице која је писала „Гордост и предрасуду“? У овом делу написано чак пре два века наћи ће се ама баш свака девојка која је макар једном у свом животу пожелела да живи у књигама које чита, и кроз занимљиве и сатиричне заплете откриће како то... баш и није добра идеја.

„Шерлок Холмс“ – Артур Конан Дојл

Решавање убиства у Викторијанском Лондону? Да ли може постојати ишта боље од тога? Од када је BBC снимео модерни римејк овог класичног дела Шерлок Холмс поново је ушао у моду, али ако сте фан и једне његове екранизација не смете пропустити оригинално дело Артура Конана Дојла које се састоји од кратих прича достојних генијалности популарног детектива.

„Пет пријатеља“ – Енид Блајтон

Ово је серијал првенствено намењен деци, и иако можда сада и не би био толико занимљив младима мог годишта, нисам могла а да га не наведем јер је, поред „Хари Потер“ серијала једна од књига које су ме научиле да уживам у читању. Енид Блајтон је добро осмишљене ликове ставила у узбуљиве авантуре и мистерије у каквим би сви ми желели да се пронађемо, и ове једноставно написане књиге држе пажњу и читају се у једном даху, тако да препоручијем свима, ма ког узраста били, да им пруже шансу.

„Нарнија“ – К. С. Луис

Ко не би желео да има магичну средњовековну земљу у којој животиње причају, у којој постоје вештице, сирене, виле и у којој је лав краљ, и то у свом орману? „Нарнија“ је класик жанра фантастике који сви морају да прочитају, ако већ и нису. Кроз епску авантуру и причу за коју је ће те тешко поверовати како је написана половином прошлог века, Луис је прожео дубоку поуку и поруке о животу, смрти, веровању и детету у нама достојну самог „Малог Принца“.

„Трилогија магле“ – Карлос Руис Сафон

Иако приче овог серијала немају додирних тачака, осим препознатљиве атмосфере језе, мистерије и напетости, ипак препоручујем да се прочитају све три књиге. Ове књиге својом оригиналношћу и мистиком сасвим су достојне дела која неки могу назвати хорор причама, али оне се од њих разликују тим јаким осећањем романтике и емотивности, чинећи ове књиге не само штивом за младе, већ и за одрасле. Не тако познате овде, верујем како их је мало људи прочитало, али ако им пружите шансу и ако вам се свиде као мени, препоручујем вам да пронађете и остала дела овог изванредног шпанског писца.

Тамара Станковић вас води у позориште

„Бизарно“, Ђељко Хубац

„Бизарно“ је црнохуморна драма о животу, самоубицама и смрти.

Радња се одвија у једном солитеру на Новом Београду, у коме живе наркомани, спонзоруше, мафијаши, корумпирани полицајци и ратни ветерани. Понашање и ментални склоп ликова у драми је толико близак стварности да публика стиче утисак да само посматра део онога што свакодневно виђа и проживљава. Представа нами смех, али како се ближи крај, смех полако јењава, остављајући за собом дозу сете и горчине, које нагонне на размишљање о животу, како свом тако и о животима људи око нас, о људским судбинама и најзад о оном неминовном, смрти.

У главним улогама: Игор Ђорђевић, Никола Вујовић, Милош Ђорђевић, Соња Милојевић и Сузана Лукић.

Режија: Снежана Тришић.

„Загонетне варијације“, Ерик Емануел Шмит

Још једно позоришно ремек дело прослављеног француског писца.

Један нобеловац и један новинар. Два мушкарца и једна жена.

Љубавни троугао, али нимало баналан и једноставан како се чини на први поглед.

Драма пуна неочекиваних преокрета и изненађења.

Ко кога овде воли, да ли је овде заправо реч само о љубави, и какво поимање љубави има модерни интелектуалац?

Драма је писана на филозофски начин, али обавијена велом мистерије и загонетности, која публику током целе представе држи у неизвесности.

У главним улогама: Марко Николић и Борис Пинговић.

Режија: Божидар Ђуровић

„Посетилац“, Ерик Емануел Шмит

Филозофско дело са елементима фикције. Радња се одвија у доба јачања нацизма, а централна личност је Сигмунд Фројд и његов крајње необични сусрет са непознатим посетиоцем. Ко је овај посетилац? Дух? Фројдова подсвест? Можда чак и Бог?

Фројд и посетилац се упуштају у разговор о питањима човекове личности и судбине, али и о дилемама које могу да муче чак и човековог творца...

У главним улогама: Драган Николић, Војислав Брајовић, Бранислав Трифуновић и Анђелика Симић.

Режија: Љиљана Тодоровић

SAVSKOVENACKI URBAN FEST

ROK KONCERT

LIKOVNA
IZLOZBA

POZORISTE

У следећем броју:

